

כונות פרטיות • יב

כי מימי שבת הם ויטבול את קריאת הפרשה שמרת כי אז יהיה לו כח לקבל תוספת קדושת שבת ויהיה אתר שעה חמישית וכל מה שיהיה קיוב לליל שבת תתגלה יותר תוספת הישבת במצחו :

ובעש"ק לעת ערב צריך לרחוץ בתחילה סניו ואח"כ ידיו ואח"כ רגליו במים חמים ויכוין כי קליפת נוגה רוצה להתאחז ולקבל ישע כשרואה שרוצין העולמות לעלות כדי לקבל ישע כדי שישמיעו לעולמות התחתונים והיא ג"כ רוצה לקחת חלקה בהם ואז נמשך כח א' הנקרא שלהובא ראשא ומורידו עד התהום ולכן צריך לרחוץ במים חמים להורות על ההוא שדהובא ראשא הנמשלה למים חמים כי היא המגרשת את הקלי' מן הדגלים העליונים ומורידתם לתהום וכיון שכח בעולם העשיה צריך לרחוץ המים והידים ג"כ כי גם בהם יש אחיזת הקלי' ובעת שתרחץ תכוין בסוד **שלהבת יה** כי זו השלהבת יוצאות משם י"ה כדי לגרש את הקלי' הנז' באופן זה י"ה בני מלוים יוד הי, יוד הא, יוד הה, גי' ציא אחיכ תכה יו"ד פעמים היי גי' ש' ויוד פעמים היא גי' קך ויוד פעמים היה גי' כי הרי גי' כתר כי גי' יה הם גי' מחן של הגקבא והם למעלה בכתרה ועם ציא הגזל גי' אישתי כי זו נקרא' אשתו ותקח גי' מלווי יה"א גם תקח מלווי אות יוד אחת והם רד ועם אשתו גי' שלהבת ותכוין כי משם י"ה סוד שני המוחי דאריא ומתששמים בנרה נמשך השלהבת חה כדי לגרש הקלי' הגזי' : **תם**

כתב האריי ז"ל בשרהיק דף נ"א יחוד כ"א כונה א' לזכך הגשש ולהאיר

1224567

לפי שעה כשהתפלל אמנם אח"כ נתקלקלו העולמות ונתצטל זווג העליון ואפילו
 ציוס שבת זראשית לא נעשה זוג עד ש"ע, ה"א חלה היא מקום אחד אומר
 כשנצרה אדכ"ר החזיר לז"ר פצ"פ, ומקום אחד אומר ע"י חטא אדכ"ר מלכד
 שלא תיקן אלא קלקל והחזירה למנכות לנקודה תחת היסוד זאח"י ומקום
 אחד אומר ע"י שחטא אדכ"ר ונזדווג בחול גרם להחזיר ז"ר פצ"פ במקומן.
 ומקום א"י אומר אפילו ציוס שבת זראשית לא נעשה זוג עד ש"ע, ועוד עיקר
 חטא אדכ"ר היה עבור שנזדווג בחול ולא במתין לשבת קלקל כל הקלוקל כילד
 ע"י זוג אדם והוא גרם להחזיר ז"ר פצ"פ, יש כמה לשונות הפכיים זה מזה
 וכותרים זה לזה, ל"ל הלשונות על צורים, ה' יע"א :

רז' כל מקום מע"ח מה שמדבר מדבר על ענין אחר, מה שכתב צדורש הנקודים
 פ"ו זה מדבר קודם שחטא עשה מלכות מעשיות וגרס לז"ר והחזיר פצ"פ,
 אילולי לא חטא ונזדווג בחול היה נעשה זוג זשבת זראשית ונתקנו ונשאר פצ"פ
 חדיר למטה, ומה שכתב זשער ל"ו פרק כ' מדבר אחר שחטא ואחר שהחזיר
 פצ"פ קלקל והחזירה נקודה תחת היסוד זאח"י ומה שכתב זשער ע"ל דרוש א"י
 ע"י זוג אדם וחוב גרם להחזיר ז"ר פצ"פ במקומן ר"ל ע"י שחטא ונזדווג פגם
 למעלה ונזדווגו זוג א"י קודם התקון ולכן ע"י תפילתו גרם תקון העולמות,
 וע"י החטא גרם קלקול צעלס וגם צז"ר כמצואר זשער הכונות ד' ל"א ע"א
 מהר"י שד"ח :

קנא) ש' כתב הרב זשכ"כ ענין רחילת פי"ו ד' ס"ב ע"ד וז"ל, ולכן לריך
 לרחוץ גם את הפנים והידיים כי כל מקומות אלו הם מקום אחיזה
 הקלי זקדושה דאדם דעשיה ולכן זתחילה לריך לרחוץ הפנים העליונים ונדחון
 משם וכו', נמלא הקלי יש להם אחיזה צפנים עבור זה רוחלים הפנים, וכתב
 הרב זכמה מקומות זע"ח ש' ט"ז ספ"ן ושער ל"א פ"ב שאין אחיזה צפנים,
 ועוד טעם עמידת זז"ר אצ"א ש"ע"י זה שפני הנוקצה מגולים ודומה לגלגל חמה
 המכה את הענים ואין זקלי כח לאחוז זכס, ה"א חלה היא מקום אחד אומר
 הקלי יש להם אחיזה צפנים עבור זה רוחלים הפנים ומקום אחד אומר הקלי
 אין זכס כח לאחוז צפנים של נוקי כל שכן זז"א, ל"ל :

רז' מה שכתב שאין אחיזה צפנים הוא מדבר על האלילות שאין להם אחיזה
 צפנים אלא זאח"י, ומה שכתב שיש אחיזה צפנים לפיכך רוחלים הפנים
 זע"ש כדי לדחות הקלי, הוא מדבר על אדם דעשיה דקדושה ר"ל צז"ע,
 וראיה לזה שיש אחיזה צפנים צז"ע יען כל יום צדי חלקו כמעשה יפנה ולינית
 ותפילין מפרידיים הקלי מפנימיות וחילוניות דנכ"י וחג"ת וכחצ"ד דצ"ע נמלא
 שיש אחיזה צפנים צז"ע, והתשובה מהר"י שד"ח, ה' יע"א :

קנב) ש' אם כהן צן י"ג ואין אחר גדול מוהר לעלות לדוכן ולישא
 את כפיו :

רז' כתב הרב זשער בהקדמות דף ע"ג ע"ג וז"ל, כי כבר נשלב זכל חלקיו
 הבריכים לו גם לכן צן עשרים ראוי לזרכת כהנים וכו', נמלא פחות מצן
 עשרים אין ראוי לזרכת כהנים, וגם כתב ש"ע אורה חיים ס"י קב"ח סעיף
 ל"ד וז"ל, ומיבו דוקא זאקראי זעלמא ולא זקביעות עד שיתמלא
 לצור

ורוחו ונשמתו למעלה. אחר תפלת המנחה היה מקיים מורי ז"ל מלגות העירוב כמו שיבאר בע"ה:

ענין העירוב סיה גוהר מורי ז"ל לקיים מלגה זו בכל ע"ש שלא כאותם הטובים לעשותה משנה לשנה וכיוצא בזה והיה מערב בכל ערב שבת שני מיני ערובין עירובי חלרות. על לחם אחד ושיטופו מבוזות על לחם שני ובסעודת ליל שבת היה אומר המוליא בפת של שיטופו מבוזא' ובסעודת שחרית של שבת היה אומר המוליא בפת של עירובי חלרות ואמנם בענין סדר העירוב בתחילה היה מברך על הפת ברכת העירוב ואומר בדין ערובא' יאח שרי לן כו' ואח"כ היה מוכה הלחם הוא לבני החצר על ידי אדם אחד גדול כי תמי' לריך שיערב לענמו ואח"כ זוכה לאחרים והנה ראיתי למורי ז"ל שכשחירית יום שבת היה מולך עמו הט"ל והחושם מביטו לבהכ"נ ונס היה מוליכו לבית הטבילה אשר מחוץ לעיר לפת ת"ו אותה הועתת ולא היה מקפיד וחושש לחקור בענין העירוב שנעשה בשיטוף כל מבוזות לפת ת"ו או אשר נעשה לבית הטבילה אם היו נעשין כהלכתן או לאו. **תח"כ** היה מותך וקולך לפורטיו לכבוד שבת מיריו ומרגליו והיה קולן בדרך ולא היה מושש ולא מקפיד אל אותו הסדר הגו' בספר אבודרהם בענין קל"ט הנפרטים:

אח"כ היו מביאים לפניו עירבת מים חמין ורוחץ בהם תחילה פניו ואח"כ ידיו והיה מנגב אותם במטפחת ואח"כ רוחץ רגליו במים חמין הגו' ומנגב אותם. וטעם רחיצה זו היא מה שרמזו בס"ה בס' ויקהל ד' ר"ג ע"א בענין מה שנעשה בכל יום שני כי מתקבצים אותם שבעים כוכבים כו' ואח"כ נעשים כעין מדור' אחד של אש ורוזים להתקרב ולהחמיץ לקבל שפע מעולם האלי' וכדין לתער חד שלהובא דאשא כו' והענין הוא כי אות המדורה של אש היא סוד אות קל' הדקה הנק' קל' ונה שיהא הקל' היותר קרובה אל הקדושה והקליפה בראותה כי השפע של יום שבת שגבר לקחמו ו' ימי החול בשבת ימי המשעה ועתה שהוא ע"ש היא יודעת שחוזר הקדושה להתעלו' כדי להדווג שם למע' ולקבל שפע כדי לחזור ולהשפיע פ"א שפע בעולמו' התחטו' ואז גם הקליפה היא עולה כדי לשאול ג"כ פירסותה כי כיון שכבר גמרו כל ששת ימי החול לקחת חלקם הנה הגיע זמנה ג"כ לקחת חלקה גם היא חלקה בהם כו' היא הסיבה שצבב יומא שתיחא' סלקא הקליפה לעילא ואמנם כדי שלא תעירב שמחה העליונה ויבטל הכללות של העולמות ותוספת קדושתה העליונה לכך נמשך מן הגבורות העליונות כח אחד הנקרא שלהובא דאשא ומוריד את הקליפה הריא אשר היא בחי' ההוא כובכא דאהטביד כעין חד מדורא דאשא למטה עד תהום:

והנה ששת ימי החול הנה הם סוד ו"ק הנקרא חג"ת נה"ו ואמנם ההלכות היא בדוקה עם היסוד ונמלא כי הרגלים שהם נלח והוד הנה הם מתפשטים למטה ממדת המלכו' והקל' מקומה הוא למטה מן נה"ו ובראותה שגשגו ששת ימי החול וכבר נשלמו בחי' הירכים לינק אז רואה היא לעלות כי בא זמנה לקחת גם היא חלקה. **וה"ש** ענין קל"ט הנפרטים בע"ש ולרחוץ אח"כ הרגלים במים חמין להרבות על ההוא שלהובא דאשא נמשלת במים החמין כי היא הנגרשת והדוחה את הקליפה ואת הזוהמ' מן הרגלים העליונים ומורידין אותם בתהום. ואמנם לריך לטוין כי כל זה הוא בעולם המשיה בחדש דעשיה כי שם התדבקו' ואחיות הקל' ולכן לריך לרחוץ גם את הפנים והידיים כי כל מקומו' אלו הם מקום אחיות הקל' בקדושה דאדם דעשיה ולכן בתחילה לריך לרחוץ הפנים העליונים ונדחין משם ואח"כ רוחלן הידיים ונדחין משם ג"כ ואח"כ רוחלים הרגלים שהם למטה ואז נגמרו להפריד ולהשתלק לגמרי משם:

והנה נח' כי המים חמין הם כסוד שלהובא דאשא הגו' בזהוה המגרשת את הקל' ולכן לריך שבשעת רחיצתך במים החמין תכוין כסוד כוונת שלהבת י"ה ר"ל כי זו השלהבת יולאת משם י"ה כדי לגרש ולהפיל הקל' למטה (ד) ונבאר איך זו השלהבת נמשכת משם י"ה הנה שם י"ה יש בו ג' מיני מלייסי: ביוזין ובאלפין ובהסין: בזה יוד הי יוד הא יוד הה ושלהבת יחד. הם בגי' חמין כמנין יאהדונה' אחר כך תכה ב' אותיותיו זו בזו בכל שלשה המלייסי כזה יוד פעמים ה"ה הם

ובכריעה ד' בטו' שמך כו' תכוין להמשיך עליך הגשם מן העש' ע"י היום דב"ן דההין כנ"ל ואח"כ תוקף כנ"ל. ובאומרך המבדק את עמו ישראל בשלום אמן תכוין לחבר יחד כולם בחבור א': **עוד** קבלתי כונה זו ממורי ז"ל פסם אחרת ויש בה איה תוס' הנה קודם שתחמי' אדני שפתי תפתח כו' תכוין במחשבתך לעלו' ולכלול הויה דב"ן דההין שבפשיה עם היצירה עם הויה דמ"ה דאלפין אשר עם וכן היצירה בבדיאה ע"י הויית מילוי ס"ג וכן הברי' בא"י ע"י הויה דע"ב דיוזין ותכוין ד' הויות אלו בד' אותיות ההויה ובכל עו' מארבע עולמות אלו תכוין להעלות חלקי האלוהות שבהם ע"י מ"ן של הנשמות כיוד הרי בעש' תכוין ששם חלקי הגשמות ותכוין לכלול נפשך בהם וביצירה הרוחין ותכוין שתכלול רוחך בהם וצבר' הנשמות ותכלול נשמתך בהם ובא"י נשמתא לגשמתא והיא נפש דא"י ותכלול חלקך אשר לך שם עמהם. ואח"כ תחמי' להתפלל תפלת י"ח ובכריעה א' ובזקיפה הויה תכוין אל מה שנתבאר בברכת אבות ותפלת שחרית דחול בענין ד' כריעות וארבע זקיפות ואין לזעי האריך בהם כאן אלא אבארם בקיצור הנה ארבע כריעות הם הא' אהי' דמילוי יודין והשני הוא במילוי יודין. והג' אהי' במילוי אלפין והרביעי אהי' במילוי הדין והד' זקיפות הם הא' הויה דע"ב והשני הויה דס"ג והג' הויה דמ"ה והרביעי הויה דב"ן ובכריעה א' תכוין לקבל מן המליל שפע עליון אל עולם האצילות כדי שיהיה בו כח להעלות ולכלול עמו את עולם הבדיאה או בזקיפה הויה תכוין לזוקף ולהעלות את עולם האלי' למעלה ע"י הויה דע"ב. והכריעה הג' תכוין להוריד ב' מיני שפע אל עו' הבדיאה הא' הוא כדי שיוכל לעלות ולכלול עמו את עולם היצירה והשני הוא כדי שיוכל הוא עלמו לעלות ולהכלל בעולם האלי' ואז בזקיפה הויה תכוין לזוקף ולהעלות את עולם הברי' ע"י הויה דס"ג כנ"ל וכע"ז תכוין בכריעה וזקיפה הג' בעולם הי' וכע"ז תכוין בכריעה וזקיפה הרביעי בעולם העש' אלא שבעשיה אין לורך רק להוריד שפע אחד צבדד והוא לשמוכל העשיה לפעולות ולהכלל באצילות כי הרי אין עולם אחר למע' ממנו. ובחתימה ברכת שים שלום בבא"י המבדק את עמו ישראל בשלום אמן תכוין בזה ההויה זו הכונה כי הויה היא באצילות והה"א בבדיאה והואו בי"ו והוא בעשיה ואז תכוין לכלול אותם כולם זה בזה ממטה למעלה פ"א מן אות ה' אחרונה עד אות יוד ותכוין כי אז יורד ג"כ תוס' נשמה לנשמה ותו' הנשמה והוס' הרוח ותוס' הגשם ונמלא כי תמי' אלו מעלות אתם לקבל תוספת כי סוד העליה והכללות הוא עלמו תוס' הקדושה. ואח"ך תכוין להורידם עליך ואח"כ תכוין להעלותם והואר שלא תכוין במחשבתך בד' הכריעות וד' הזקיפות להוריד בחי' הנשמות או להעלותם אלא כענין העלמות עלמן כנ"ל. ואח"כ בכריעה ברוך א"י המבדק את עמו ישראל בשלום אמן אז בזהויה הזה הוא שמתין בד' אותיותיה בבחי' הנשמות כעו' וחסוד זה:

ענין התפל' מנחה של ע"ש (ה) הנה בתפלה הזו המלכות (ג) עולה למקומו' כמו שהיתה קודם הקטרונ (ג) של הירח ולכן יכוין כוונת אלו שנתבאר. הנה נודע כי הויה דע"ב היא החיות של עולם האצילות כסוד כולם בחכמה עשית והויה דס"ג היא החיות של עולם הבדיאה כי א"י מקננא כבודוה"א לפי שהיא נק' קו ירוק המקיף כל העולם וביאורו הוא כמו שא"י נכנסת הנה"ה שלה מוך ז"א כסוד המו' נבחי' אור פנימי בחוך ז"א כך היא נעשית ג"כ בחינת מקיף כי יולא קו א' ממנה ומקיף לכל עולם האצילו' ונעשית משך מדביל בין אלי' לברי' וכע"ז נעשית תחת ביני' ולכן הויה דמ"ה חיות אל הי"ו וכן מלכו' מקננא באופן ולכן ההויה דב"ן היא חיות אל' העשיה ולכן בד' זקיפות שתתפל' המנחה של ע"ש יכוין אל הד' הויות הגו' כמבואר אלנינו ע"ש ובזקיפה הא' שהוא בזהויה דע"ב שבאצא תכוין להאי' משם אל כל עול' האצילו' כדי שיכינו שם מקום לקבל שם את עולם הבדיאה כאשר יעלה שם אח"כ למעלה בא"י כנודע ועד' תכוין בשאר הזקיפות כ"א כפי מקומו. ומלאכי בקונטר' הדס א' כי בזקיפה הא' שהיא הויה דע"ב יכוין להביא הארה מן אלי' אל הבדיאה ובזקיפה ב' שהיא של ס"ג ימשיך מן בריא' לי"ו ובזקיפ' ג' שהיא של מ"ה ימשיך הארה מן יצירה אל עשית ובזקיפה ד' שהיא של ב"ן לא מלאכי יותר. ובברכת שים שלום בד' אותיות של שם יכוין לקשר העולמות ממטה למעלה והכוונה להעלו' נפשו

הגרות וביאורים: לוקחים המספר וז"ל בערך התחנות מהם הם בחי' אחיות ונמלא שריך לכוון ביין ששותה כחול שייך הוא בחי' נשק ורחל שהם בחי' טמ"ב קט"א קט"ג קט"ד י"ו ויהי' לתובי' מים שם הם יודין דעמ"ב מהכ"ר ד"א, או לכוין שהמיוסין דישקב ורחל הם עמ"ב קט"א קט"ג קט"ד קט"ה כמ"ש הרב ז"ל בקידוש ליל שבת ט"ס: ט' פט"ה ס"ג משער השבת ד"ה סוד הטבילה: י' פט"ה פ"ה משער השבת חלקה סג נגד הדרוש כסדר אחר: ח' מולוח. כש"ח פ"ה משער השבת מביא הדרוש זה משם מהר"ם ואם יותר מנבאר ע"ש: ב' שהוא שניתי אשר היא בגלות כעומותיו הרבים: ג' ענין חו"מ ק"ל ע"ב: ד' ענין חו"מ דף פ"ח ע"ב. (א"ש גם ענין זה נתבאר בשער הפסוקים בס' יורא:)

השמה בין בחינות בין בפנימיות והכרעה במקף בין בחינות בין בפנימיות דרוש שער פנימיות וחיות :
יג רחל חופפת כל שיער קצות ז'א' ובחצי הפליון שם מהלבנה לזה ונק' על שמה וחצי האחרון נק' רחל ש' אנך פ"א :
יד דע שאין נשמת הדיק עולה למין דבינה אלא פ"א מסירת נפשו למחה ר"ל ד' מיתות ב"ד על קירות ה' אך הגשם יוכל לפלות למין למלכות פ"א מסירת נפשו למחה על קודם האורה והמלות ואין לרדך הריגה . שער מ"ד ומין דרוש י"א כלל פ"א . כפי הגז' בכלל י"ב שכלל מלות המשניות הם בחינות העולמות אפשר להבין מה שקשה לנו והוא כי אחר שנכנסו כל המוחין בז"א עד גדלות שני בערכות כליל פסח ועל זה אנו אומרים שהלל א"כ הסדר למאי אצטרך וז"ל שחורים ומחלקים זה לא נזכר בדברי הרב הקדוש האר"י זלה"ה אבל כפי הגז' שכל המלות המשניות הם ללמד החינות לא קציה מדדי כי כל משנה הסדר של ליל פסח הוא להכניס המוחין בחינות העולמות אבל פנימיות העולמות שהם הנשמות כבר נכנסו כל המוחין שלהם בחפלה ערבים כנזכר בדברי הרב זלה"ה ואינם לריכוס להסתלק ולחזור בעת הסדר כמו שכתב קצת מן המקובלים . הקטנות דליל פסח הוא שיניקה וטולל גם הציבור וגם קטנות ב' הוא שיניקה פ"א שער המוחין פ"ד מ"ב :

מז כל הדרושים האחרים בפנימיות ישנם בחינות ואין ביניהם הפרש כלל ולא חטויות פלמך יותר וכד' שחזיר בלחו בחי' אט מדברים תראה (ל' ע"א) אם אוחה מלוח הוא במשנה הרי הוא בחינות ואם הוא בחי' דיבור ותפלות ארי הם בפנימיות . שער פנימיות וחיות דרוש שלישי :
יז ענין עליית העולמות והכללותם בחפלה החול ובקבלת שבת ור"ה פ"א שער פנימיות דרוש ג' :

יח רחילת פניו ידיו ורגליו בחמין בע"מ הוא דוגמת יפנה ויסול דחול והוא לתקן החינות ולהסיר מהם הקליפות והמחשבות דקבלת שבת הוא דוגמת הקרבת דחיל . שם :

יט חלקה דרבנן הוא טף וך מאד ודק מאד והוא לבוש שבו משלכשים נר"ן שהם האורות דעיבור וייקה ומחין . שם דרוש ד' והוא נפשה פ"א המלות :

י כשחוזנים א"א לבוליה העמחין דז"א נכללים לב' פרטופים כל הד' פרטופים וא"כ נפרדים וגולדים המוחין מבינה פלאה ויורדים ומתלבשים כללם דתבונה הב' שהיא הג' ונכנסים בז"א חכ במחין דגדלות לבד . שער כ"ה דרוש ד' :

כ י"ם דבין כלים ואורות הם נפש שבו ובתוך טף זה מתלבשים י"ם דמ"ה ח"א כלים ואורות והם רוח ח"א ועד"מ בטק' והגוף החלון ח"א נקרא ח"ת כליל שיה ספרין ויעקב . והטף הפנימי נקרא ח"ת מלאו דלחי בשית פארין והוא משה וישראל והגוף החלון דטקבא נקרא מלכות והפנימי נקרא כנסת ישראל . חוונ ב' הגופים הפנימיים נקרא נשיקון רוחא ברוחא בערך החינות וכשאין להם רק הבין שהוא החינות הם שמדים אב"א וכשנכנסים וחוזרים פכ"מ הוא שזא להם פרטופים חמ"ה והוא החסד דלחי ופרש לון כנוכר בברכת אבות דחול שער פנימיות וחיות פ"א :

כא דע כי כשאת אחרים ששולה ז"א בחינות נה"י דלמח אינו נפסס א' אלא תחילה בבוד סיבור בחי' חיותות וא"כ יניקה בחי' אמלפית וא"כ גדלות בחי' פנימיות ונמלא כי ב' בחינות פנימיות ג"ר ח"א לבנישו שלשה בחי' דחי' נה"י דלמח וא"כ חוזר לפלות ומלביש שלשה בחינות פנימיות ג"ר ח"א לשלשה בחינות פנימיות נה"י דלמח פ"א ב' בחי' סיבור יניקה ומחין והשלשה בחינות חיותות נה"י דלמח ירדו להיות משלכשים לב' בחי' חיותות דג' אמלפיות בז"א וכן עד"מ בכל העולמות שיש בכל הפרטופים . שער פנימיות וחיותות סרק ג' החילוק שבין פליות החול לפליות דשבת . פ"א שער הגז' פ"ח כלים בחי' בלי יקוד והשמה הויס בניקוד . שער

גז'ל

פכ"ב ויחזונו ואי יס מין צרחל נוק' ח"א ועל דם היא מפלה איהם הכל כשאין מעטים טובים חיותות בחינות און כה צרחל טק' ח"א להפלות מין ולכן היא לריכה או להפלות היא חסיד למפלה עד א"א וביא לוקחת מין דלמח בהלוח ואז חוזרים שביס בהיותם שם למפלה באופן כי חוונ זה כמעט אינו מיוחס על שמה אלא פ"א ח"א כי עד מקומם עלו ופ"א מין שלהם נזדונו ואמנם אם היו רואים להזדונו למטה במקומה לא היו יכולים כי לחסרון זכיות החינות לא היו יכולים לחזור פכ"פ כי ח"א להזדונו אלא פכ"פ ויבין שאין יכולת בהם לחזור פכ"ב בהיותם למטה אינם חוזרים שם ונמלא כי חפ"מ שהלמח הוא שאין שום חוונ אלא בהיותם פכ"ב עכ"ז באשר-אי אפשר לעמוד במקומם אלא אב"א ולכן עולין למפלה כי שם יוכלו לחזור פכ"ב ויחזו להזדונו הנה הזונו ההוא נק' חוונ של אב"א :

א (כ"ט ע"א) מוחין דיניקה דקטנות לא יחסר מ"א לשלם ואפשר שם מוחין דעיבור דגדלות דהיינו ג' פרקין תחילין דל' דלס דלמח . פ"א שער פנימיות וחיותות דרוש ראשון :

ב שלשה כלים בחינות הם שמות אלהים דחיותות אך נר"ן שבהם הם היות ואורות ובנח הגדלות או הכלים בחינות נששים קרומים והכלים דפנימיות נששים מוחין בערך הכלי' החיותות לא בערך הגר"ן שבחינות . שם בדרוש שני :

ג ג' כלים החיות שכלל ספירה הם דפנימיות ולא החיותות . שם :

ד ג' כלים החיותות הם כנגד ב"מ שבז"א ונ' כלים דפנימיות כנגד א"א שבז"א ונר"ן שבפנימיות הם החיות המנוקדות נקמן ופסח כו' . שם . וכן נר"ן דחיל' הם היו"ת מנוקדו' בקמן כו' דרוש ג' :

ה הכלי דמין דנוק' הוא בחי' כ"ב חוונ וה"צ מנלך הם המין וכשו"ן אב"א אז טוחן לה כ"ב חוונ ומגלפ"ך אחד ומסע נעשו דלת אחד וחלי הכלי דמין וחלי המין וכנסיה לוקחת כ"ב חוונ אחרת ושורש המגלפ"ך עלמן ולא הארחת והם ה' דחיות נבחרים נבחרות ממתקנות ונשלמו דלס הב' וחלי הכלי וחלי המין (ע"ב) וז"ע מה נחמד בנייה א' שכבר שלם הכלי והמין בעת הנסירה . פ"א שער מ"ד ומין פ"ב :

ו כלי דמ"ד ח"א וכלי דמין דטק' דפנימיות הם המין עלמן בחינות והם החו"ג הראשונים שנפח האליטת אבל המ"ד ומין עלמן הם חו"ג הנחשכים בכל פה מזווג ח"א . שם :

ז והכלי הנזכר הוא יותר גדול מהמין עלמן . שם :
ח ואי אפשר ללמח נשמה ממ"ד ומין הנזכר החדשים אם לא שהלבש בלבוש אלוה הנמך מהכלי הנזכר שהם החו"ג הראשונים והוא המפלה אותה למין אבל בלא לבוש זה אין בה כח לעלות . שם :

ט החו"ג החדשים מהם נששים הנשמות ואינם נשאים בז"א כמו הראשונים אלא כלים ונפסקים ולכן לרדך חוונ בכל פה . שם :

י סוהרחו ז"ל ז"ע איך החו"ג הראשונים גדולים מהחדשים ולפ"ד שם רוחא מהחו"ג הראשונים בחינות ובפנימיות ובחינות נעשה לבוש לחדשות החיותות ודפנימיות לבוש לפנימיות . שם :

יא וכל זה הנ"ל הוא חוונ תחתון ודכסיה בחוונ העליון דשיקן :

יב כל מלות משניות וברכותיהם כגון מכלין וליים וקידוש שבת של הין ונטיילת ידים ונ' סודות ואכילת מלה דפסח וטובה ולולב וכיוצא בכל הוא בכלים החיותות וכל מזה בדבור כגון החפלות ועסק התורה וכיוצא בכל כלי דפנימיות אמנם סכונם במשנה הוא אור הסמי שבו

אדם הראשון ציב שכלם אלילת עד א"ל דקדושה כדכיל זה סוד יתה תתך סמורו ואלו א"ל דאלילתו מאיר אבל עגו בנ"א ונ"א הם מאירין באלילתו ונ"א מאיר על ידם מתועם וברי זה פנים אחד לך מהם הפנים נוסף פנים אחד נ"א ונ"א כי כיון שפנים אחד א"ל דאלילתו גרם מיטע אל טקבא דנ"א דאלילתו. נסמלקו ממנה כל ס' ספירות הפלוינים ולא נשאר בה רק אור נקודה א' לבד ואלו נחוסף ונעשה חיקון אל הקליפה דאלילתו ונ"א כי ארתן כס"ם שנסמלקו מהטקבא דקדושה נחלבו כס"ם נקודות ראשונים של טקבא דנ"א דקליפה דאלילתו שיהא נקרא לילית הרשעה אשם סמאל הרשע שיהא ונ"א דאלילתו דקליפ' לפי שאו נחפשיה לילית ונעשה פרטף שלם ב' ספירות ונחלבו ארתן כס"ם חלפין של הטקבא דאלילתו כס' ספירות הראשונים שלם ונחפשיה לילית ונעשה שיהא בה חמלה כ"ל יחד בספירה העשרים שלם. ח"ם שאפרו רשעיהו ו"ל על חמלה התרבה לא נחמלה א"ל אלא מחורבנה על ירושלים כי ירושלים הוא טקבא דנ"א דקדושה נחבנס ונשאר בה כבוד נקודה אחת לבד ונ"א שיהא לילי: הרשעם לרעה שפחה כי פירש גבירסה נחמלה ונעשים פרטף שלם כס"ם חמה שאחרנה ירושלים שבה כס' ספירות הראשונים ועל זה רמזו במסכת תצניג פ"ט ואם לא נחפשיה במסאריס תכנה נעשי חפני גוזה מפני גלותן של ישראל ס' כי כבוד נארתו במקום אחד כי פנין חסא אדם הראשון וענין גלותו וחורבן בית המקדש בכל ענין אחד זה שאמר באשכח פלגין פשמים ארץ מפארים ישראל כי ח"ם ישראל שיהא ונ"א כהלפין מן הפנים שיהא מקום כס"ם שבו אדם הראשון טקבא שיהא שיהא שבו במקום החוש כנודע וגם כהלפין חמבדו גוזה סוד יחד שבו ונ"א ונ"א חוש רגלו שבה כס"ם שבו ורדה למטה מסיבד

שבו כבוד נקודת אחת לבד כ"ל חשו ענין פסוק ומלכו בכל משלה שנחנאל בחקונים כי הוא סוד אדם דעשיה שגמלם ב' קליפין שיהא טקבא דנ"א דאלילתו נקבא אדם דעשיה.

חשו ענין פ"ס בוצר כבוד דק"ט פ"ב ע"פ קולה כנחשילך ועל פסוק נפלה לא יחוסף קוב שיהא ענין אגב וירשא ס' והענין הוא כי כבוד לא נשאר בטקבא דנ"א דאלילתו דקדושה רק בח' מלסה שבה שיהא בח' פסירית מחוונה שבה ושאר כס' ספירות הפלוינים שבה שיהא לם מט"ם הראשונים שבו דנ"א כבודו אלו ירדו למטה בטקבא דקליפה ואלו כס"ם ראשונים נקרא רישא אגב היא שכיתה לפשרא כי היא נטונה בין הקליפין כבוד פשר המשכן אגב בח' אחרונה שבה כק' אגב היא לבדו שיהא באלילתו והיא השלמה פחה נאמן בגלות ולכן א"ל שיהא אגב ים לכה פגשרם בגלות הא לשי שבה חומין מן האגב כשולסם פחה אגב ישראל שבה רישא כוונין מן רישא והנה רישא דא שכיבם לפשרא לכן ישראל הם בגלות הנה נכנעיה ושפלים פחה פט"ם נקבא אגב אמנם התיקון ב' שנתוסף בסמאל' ונ"א דקליפה דאלילתו הוא שנס הוא נחפשיה ונעשה פרטף שלם ב"ם גלו פה שלא היה חמלה רק בנ"א לבד. אמנם בפנין האורות שבהם סדומיות שנתוך ס' ספירותיו לא נחוסף בו דבר ואין בו רק בח' ו' אורות של דחיות בלבד הראשונים שבו לו קודם התיקון כי כבוד נח"ל שאין בו דעה לכן האורות הם ו' לבד ואלו ס' אורות הם מאירין ב"ם אמנם הטקבא שלו ים לם ו' אורות מאירין ב' ספירותיו ח"ם האזכר פ' פנחס כי לילית אפקריאה יחרם על הכבוד והאצברם על נעלה ויהי שלסא על דסרר רלב וכו' מש"ל כי היא ים לם יתרון פליו שיש לם ו' אורות ונ"א אין לו רק ו' אורות שבו אמנם הפנים שנתוסף הוא ל"ם אפ"ם שאין בו רק ו' אורות הוא בפניו לילית שיהא נוקבא שנתוספת ים שבה נ"ב שנתנו לה ים שבה כבוד כי אין לנוקבא דבר רק חמד כבוד אמנם לפנין סדומיות שבה לוקחם ארתן כס"ם שנסמלקו מנוקבא דקדושה דאלילתו ונ"א

ועד שם היה לכם מקום לפלות ואמנם כאשר היה זמן ותיקון לא פלו רק שישור ח"י גופם שלכם כי כבוד הם פולין בין רגלים דמלכות דקדושה ותיקום מהדרים הסמאריס אשר במקום הרחם שלם כ"ל מלוא שאין פלה רק ח"י גופם לבד כפה ירדוהו ושאר ח"י גוף סמאריס שיהא בח' רגלים הם שומדים למטה כסבל קלי' דנריאה לכן אחר ותיקון כל לרבה נעבדו כסם ואלו כן חלפין לסמבד בכל כסם ולפלות בכל גופם למעלה באלילתו במקום הראוי לכם שיהא כבוד כל מקום אורך ואלו נוקבא דקדושה ח"ם לבדו אסמלקו רגליהו ר"ל לבדו דיקו ואלו חלפין לפלות רגליהו למעלה ואלו סמאריס תגליהו במקבא דח"י ר"ל שברגלים שלהם נלכדים ונשארין בנאום מקום סמקרא טקבא דח"י שיהא בח' כבינה שיהא כסבל ח' הפליון של הקלי' דנריאה כ"ל ויהי יסלון לפלות יסוד לכן נשארם שם עד חמלה לילית:

פרק ג

ענין (א) הקלי' וענין ד' שלמות אביע הכישי שיש בניין דפ כי נם בקלי' ים בח' אביע וכלל שולם ים ס' פאריסיה שיהא כללות ים של ארצה השולם וכל פארף מס' כילל ים על דרך שיהא נקדושה (ב) אגבאר פחה פנינים דפ כי אפ"ם שנגב ד' פולוחה ים בח' קלי' ים שטי בשלמות בפנחס כי כבוד בשולם אלילתו של הקדושה סבוב מרובה על האלילתו של הסומאח והינם משרבים כלל הקדושה עם הסומאח ונפולם הכריאה בקדושה מרובה על הסומאח של הקלי' דנריאה אמנם הם משרבים יחד וביררה הוא מחלה על מחלה וגם הם משרבים יחד פוז ורע. ונעשיה קלי' מרובה על הפשיה של פכרה וגם הם משרבים יחד ואין שום דבר בשולם הפשיה שלא יהיה מורכב מסוד קדושה וקלי' משרבין יחד חמש. והנה הסומאח שנאלילתו הם כק' קלי' דאלילתו הסהר וכן הסומאח של הכריאה נקרא קלי' דנריאה דסירה וכן ביררה וכן בפשיה: ואמנם א"ל קלי' האלו שכל שולם סדומיות השולם זה הם למטה בין כל שולם ושולם זה יסבאר כמ"ל אמנם דהו הוא כי הם כבודו אחד יחד הקליפות דאלילתו ישנים בשולם האלילתו וכן דנריאה ס' והם בח' פוז ורע ואמנם ענין הפערבות פוז ורע א"ל שיש ב' שלמות כריאה יררה פשיה א"ל חם ושולם נעשר ספירות המקטנט ככה כבוד כי אחא מקבגה ב' ספירות דנריאה ט' אבל סממרות הוא בשולמות פלמם. ונבאר פחה א"ל היו בקליפין קודם שחפא אדם הראשון וגם ד' שלמות דאלילתו כריאה יררה פשיה דקדושה ומה גרם בהם אדכ"ר א"ל כ"פ חסאו והנה נחבאר אלילתו כי קודם כריאה השולם לא היה עדין שום חיקון באלילתו ולא היו רק חומין פ"ם דנ"א דללו אינן סבלין וללו אינן רחין ס' ואלו היו הם בלוי חיקון ולא היה מעלה בנ"א וטקבא רק ו' אורות כבוד ע"ו קטום ואור אחד לבד שניש בטקבא בח' היוסן אחר בחמור כבודו ואז"ל נשקן האלילתו הקדושה ואלו כהר וחממה נחקו כריאה דנ"א ככל ארתן החקונים שבה כנולגלחא וחמא שבה כבוד וחממה וכן ככל מלאות א"ל ואח"כ נחקן שלם אלילתו בחיקון נשד ואחר שנתקן שולם אלילתו היו כל הקליפות בלי שום חיקון כלל ועיקר ואחר כך נחקו ג' שלמות כריאה יררה פשיה ועדין כל הקליפות היו בלי שום חיקון כלל אמנם היו עדין הקליפות על דרך שהיה הקדושה כחמלה קודם התיקון ואלו היו ונ"א וטקבא דקליפה דאלילתו ו' אורות כבוד לבד כבוד ו"ק ואור א' שניש בלבד בטקבא כמו בחינה ואלו וטקבא דקדושה כיוסן אב"ח חשו ענין כבוד דיקו דהו גו מסאריס כבוד ס' יסרו דס"ם והנה כאשר חפא אדכ"ר נחוסף השולם וגרם פנים בארבע פולוחה הקדושים וגרם חיקון כ' שלמות דקליפה וזה פנינם כי כבוד על ידי חפא של

מבאר אצור החכמה

דברות וביאורים (ה) אגב סמאריס דהם כ"ל דהם כי ר"ל ח"י: (ב) שש פ"ב ח"י: (ג) שר חם בקדום כוונת הכ"ל ר"ל ח"י:

הס בני' שלם מאות יוד פממים ה"הס בני' מאתים יוד פממים ה"א
סס בני' קך ושלשהס יחד הס בני' כח"כ. והענין הוא כי ג' י"ה
הס שלשה מוחין והס למעלה בזחינת הכתר של הנקבה כי כל
בחי' מוחין שלה הס משס י"ה כעודס אלטו. והס נדרך כתר עס
אחנ הריהכל בני' אשתי' כי אז נקרא אשתי. אח"כ תחך שלשה מילויים
בלבד (6) כזה י"ח גם תקח שני אופיות מילוי אות יו"ד והס
רד והרי הכל ודי"ה"א והס בני' כ"ז ולפי שהשלס יודין אין
במילויים שינוי לכן די לנו אס נקח מילוי א' לבדו לבל באות ה"ה"א

יש ג' שינויים במילואה ולכן אנו לוקחין שלשה שהס י"ה"א והנה
הס תחבר תשי"א שהוא אשתי עס כ"ז י"ה הכל בני' שלהבת
אזי נחבאר אך משס י"ה יולאת זו השלהבת והוא כבוד ב' מוחין
של א"י"ה המהפשטים תוך נגח והוד כעודס וחמיון להמשך משס
השלהבת הזו כדי לנרש הקליפות. גם דע כי אופיות שלהב' הס
אופיו' שבת לה' שהוא סוד עליות שבת ש' בת ג' שהיא המלכות
העולה בנה"י שהס סוד ש' בני' קוים שבה או כשעולה אל חג"ה
שגס הס סוד ש' והוא שלהבת י"ה כי ענין השבת קדושתו נמשכה
מן שס י"ה שהוא א"י"ה כעודס כי השבת נאמר בו כי עיקרס של ז"א
לפי שעולין וז"ן עד א"י"ה ממש הנקרא י"ה וזו העל"ה היא הגורמ'
לאותה השלהבת שטרד ומגרש את הקליפה כ"א הנמשך היה
ברוך על עקבו לא היחה הקדושה יכולה לעלות:

עוד לריך לביון בענין רחילת פ"ו במים חמין בע"ש והעטס
הוא כי הסכינה בימי החול רגליה יורדות מוט ועסה רוחלת
רגליה מאותו הטייטפת שנדבק שס ועולים רגליה שהס הנה"י שבה
במקום החג"ת ועד"י נעשה בכל העולמו' כבוד רחלתי את רגלי
איככה אטנפס אס אחזור להורידה במקום הקליפות. אח"כ לריך
ללבוש בגדי שבת ג) ודע כי מורי ז"ל הזהירי בענין זה שנאמר
ונלעד' שגס לכל בני"ה הוא לריך לעשות כן והוא שיהיה שסוס מין
מלבוש וכיואל בו מכל מה שלבש האדם בימי החול אין ראו' ללבושו
ביום שבת ואפילו החלוק של שבת אין ראו' ללבושו בימי החול כלל
גם וההירי שבעת שחלבים החלוק של שבת בע"ש שאכיון בשס
קדוש זהירי"ל והוא השס של החלוק של השי"ת כנו' בספר
פירקי היכלות דר' ישמעאל וטונה זו מעילה מאד אל האדם כדי
שימשך את הקדושה אליו. גם לריך האדם ללבוש כגדי לכן ולא
של לנשים אחרים וקבלתי וממיו ז"ל כפי הנצט וגוון המלבוש
שלוש האדם ביום שבת בעה"ז כן ממש יתלבס האדם בעה"ב אחר
פערותו תמיד ביום השבת וא"ל כי בקבלת שבת פ"ח נגלה אליו
נשמת חכס אחר שגפטר בימיו וראו' לובש שמורים וא"ל לפי
שבעה"ז היה לובש שמורים ביום השבת שלכן היו מענישים אותו
שס להלבישו אחר פערותו בגדים שמורים אף ביום השבת :

ורע כי אין לפחות מן ד' בגדי לבן והס המלבוש העליון והתחתון
והאזור אשר על לבושו התחתון והחלוק אשר על כשרו.
וראו'י למורי ז"ל בימי החורף היס לובש ביום השבת מפני הגינה
מלבוש א' של בגדי ארנמן תחת המלבוש הלבן העליון ולא היה
חושש רק לשיהיו לו ד' בגדי לבן שהס לבוש העליון והתחתון ואזור
והחלוק כג"ל. וכן כיואל כזה ומספר ד' בגדים אלו הס כנגד ד'
אופיות שס הוי"ה כנו' כס"ה כבוד ח' כגדי כטונה ד' של זהב
ארני' וד' של לבן יהו"ה ואלו ד' בגדי לבן הס סוד בגדי עו' הכריא'
הכו' בחי' בהקדמה דמלאכ לבס לבושין דבריא' ביומא דשבתא ודע
כי אלו הבגדים הס בחי' אור המקיף מבחון והוא סוד המלבושים
כמבואר אלטו בהפ"י שחריה בברכ' מלביש ערומים יע"ש. וטרס
שנבאר ענין קב"ש נבאר כמה מיני דרושי' בענין השבת ותוספת
שבת. ואחר כך נחזור לבאר לענין קבלת שבת בשדה הנה ענין
תוס' נשמה שנתוס' בשבת הוא כי לריך שהכוין כי אותה הקל' הנק'
וטונה לו סניב והיא סוד קל' טונה אשר ביום שבת מהקדש' מקלטה
וזו ענין סוד תוס' קדושה ועיין במ"ש בס"ה בפ' ויקהל בר' ר"ג
פ"א כזה: עוד ענין תוס' שבת דע כי כל מה שאנו מתקנים
למע' ד) ע"י חפי' בימי החול נעשה הדבר ההוא עלמנו מחליו (ה)
ביום השבת וז"מ מה שאנו קורין אותו תוס' השבת הוא כי
הנה בימי החול אנחנו מעלים העולמות אל מקום הפנוי שבין
כל טולס ועול' וכשבת נעשה הדבר הזה מחליו ואנו מעלים
לשולס הג' התחתוטים במקום שהיה הג' העליונו'. ולמעט בענין חקל

תפוחין יתבאר ענין המק' הפנוי מה ענינו :
אם תשיב משבת רגלך כו' כבר הודעתך איך מה שנעשה
בימי החול ע"י חפלה נעשה ביום השבת מחליו (ו) והענין
הוא כי הנה כלל שבת ערס שיסתללו בני' תפלויותם כללנין
כל העולמות ג' בני' כיד נה"י דעשיה נללנין וטולין בחג"ת
דעשיה וחג"ת בחכ"ד דעשיה. וחכ"ד דעשיה כנה"י דיזירה ונה"י
דיזירה בחג"ת דיזירה כו' וכעד"ז עד רוס המעלות ומלא כי
בהעשות הדבר הוה נשאר מקום דנה"י דעשיה ריקס ומקום
אזיר פנוי והמקום הזה הוא המקום שאנו קורין אותו שיזור
תחוס שבת. ומלא כי ע"י הכללות אלו העולמות כל התכלית (ו)
הוא לנורך נה"י דעשיה שיסתלקו למעלה וישאר ביניהם ובין
המקום של הקל' מקום אזיר פנוי ביניהם שלא יתאחו הקל'י.
והטעם הוא כי הנה"י הנה הם ירכין לבד מגופא אשר שס
הוא עיקר אחרות החילונים והרי זה דומה למי שמרים וטוא
רגליו למעלה שלא יטנפו רגליו בטיע וחמ"ש אס תשיב משבת
רגלך ר"ל אס תשיב רגלך למע' מסבת השבת וכעודס כי
הרגלים הס נה"י כי אלו נחוספו מחדש כי כל עיקרס של ז"א
אינו רק ויק' חג"ה נה"י ונפעלו ונעשו בבחי' חכ"ד חג"ה והלורך
להתחד' מחדש כבו' תוס' את הנה"י. ועת' ביום שבת חוזרין
אלו הנה"י לעלו' ולשוב למע' אל מקומם ולהכלל שס ואמנם
היולא מחון לתחו' הוא גורס אדרבא איך מכל זה :

היוצא מחון לתחוס כבר נה"ל מה ענינו הוא פונס והנה
חפ"י לבד' תחומין דאורייתא עב"ו פטור ממיית'
והטעם הוא לפי שהוא מוליא את עלמנו מחון לתחוס הקדושה
שהוא שיזור ב' אלפים אמה ב' מילין (ה) כמ"ס אלטו ואינו פונס רק
את עלמנו שהיולא את עלמנו מחון לתחוס הקדושה אל מקום הקל'י
אל העושה מלאכה ביום השבת חייב מיתה לפי שגורס אל הקל'י.
הנקרא מלאכת חול להבנכס אל תוך קדושת שבת וגורס דע לו
ולולתו ולכן עובשו גדול מאד (ט) וז"מ מתחילה מות וימת והוא מלשון
חלל כעודס בהקדמת דפ' בראשית כי מכניס את הקל'י לתוך החלל
והמקום של הקדוש' סניק' שבת וזהו לשון חילול שבת. (א) טעס למה
כל השבת הוא כבוד שביעי' והוא נקרא שביעי'. דע כי הנה בכל
עו' מד' עולמות אבי"ע יש י"ס והס י"ס דעשיה וי"ס דיזירה
כו' והנה סדרן הוא זה כי הג' ספ"י עליונות שבבריא' י"ה לסס
היכל א' כולל ללשבתן ונק' היכל ק"ק דבר"י ועוד י"ה היכלות אחרות
לו' ספ"י האחרים מחסר עד היסוד אלכל ספ"י המלכו' דבריא'
אין לה היכל בפ"ע. אמנם היא יורדת למטה כהיכל ק"ק ד"י'
אשר עומד תחת הכריאה וכעד"ז בכל עו' ועו' כיוד מנ' דאל'י'
דהיכל ק"ק דבר"י ומל' דבר"י דהיכל ק"ק ד"י' ר"י וכעד"ז
ביחלס והנה ביום שבת מתהפך הסדר ונעשה הפך מן הנו' כי
אדרבא היכל ק"ק י' כריאה המעלה באל' ומתהפך להיות אל"י ממש
ואז נשארים כבריאה ז' ספ"י תחתונ' בלבד וכן היכל ק"ק ד"י'
מתעלה ומתהפך אל הכרי' ממש ואז נשארין ז' ספ"י בלבד ביני'
בו' היכלין לפי שהמלכות דיזירה היא בהיכל א' עס ג"ר של עשי'
ומלא שאינם רק ז' היכלין לבד וכעד"ז בכל ד' עולמות אבי"ע
וכן בכל בחי' פריעיות שבת העולמות כנו' וכולס הס ביום שבת
כסו' ז' לבד כי הג"ר שבעל עו' ועו' וככל בחי' ובחי' הס מתעל'
כנו' וזהו הטעם שכל שבת הוא כבוד שבעיות (י) ענין השבת י"ה
יש בו ב' בחי' בחי' ז' ו' ובחי' י"ג הבחי' ה"ה שהוא בחי' הו'
הוא באופ"ו כי הנה נבבאר במקומו רבי' כי ראשית העשי'
הוא ממש סוף היזירה ועד"ז בכל עולם ועו' והנה ביום שבת
עול' ג"ר דעשי' ונכללנין בתלכות דיזירה וגשארין בעשיה ז"ת
בלבד כי הג' ראשונית נעלמנו ונכללו תוך המלכות דיזירה ולא
נשארנו בגלוי רק הז"ת בלבד. והנה כאשר עלו ג"ר דעשיה
ביזירה אין הז"ת דעשיה נשארים במקומ' סא' ממש כי גס הס
עולות אחר מדרגת ג' ראשונית ועולות ממותם ממש. המשל כזה
חכ"ד נתעלו במלכו' דיזירה וחג"ת דעשי' בחכ"ד ונה"י בחג"ת
וגמלאו מקום נה"י דעשיה פנויים וריקקים לגמרי וכעד"ז בכל
עו' ועו' כי ג"ר דיזירה עלו במלכו' דבריא' וג"ר דבריא'
במלכו' דאל'י'. וענין זה יתבאר לך כמה שהודעתך כי ראש הכרי'
הוא עלמנו סוף האל'י'. וכן בכל עו' ועו' וכמו שהענין הזה טובה
בכל

הגהות וביאורים: (א) ס' של ה' : (ב) עיין דברי שלוס דף ו' ע"ג טאהל ג' : (ג) ספ"ה פ"ד משטר השבת : (ד) עיין נה"ש דף ח"ה ס"ב ט"ג ל"ג ועיין חו"מ
ד"ו פ"ב דף ר"ח פ"א דף י"ב ע"א טיפה ו' ובדף ל"ו ע"ב ד"ה וחס"כ : (ה) עיין חו"מ דף כ"ד ע"ב טיפה ח' : (ו) עיין חו"מ דף ר"ז ע"א טיפה כ"ס :
(ז) ס"א כל התפלות : (ח) עיין נה"ש בשאלות להבמי התערב דף כ"ח ע"ב ובדפים ויילגה בדף ל"א ע"ג טאהל ס"ה ו"ל בענין כנו' ויותר מה שקשה לנו בצימרו
כס"ס תחוס שבת מדרכנן שיזור כו' והרי אמרו אלפוס אמה מיל שיזור תחוס שבת ולא כי מילין כת"ס כס"ס ע"ל בשב"ס ס' בשלח ד"כ
פ"א שורה א' שכתב ולכן נגזר חז"ל אלפ"ס אמה דרכנן שהוא מיל אחד : (ט) כדי להמליכן ולחזור כקדושה פ"ה בהקדמה לשטר השבת כ"א פ"ב וכן היא
לקמן סוף פ"ב : י) כ"ב א"מ וז"מ התפלות השכינה שבת שהיתה נגלות בחיל ועשה חורה למקומה ז"ל : י"א) ספ"ה בהקדמה לשטר השבת פ"ז :

שכלם יוכללו בקדושה:

וּמִשֵּׁי הָרֶבֶז ז"ל בספר הכונות שיוצא שלהבת י"ה ומשליך אותם בנוק' דתהומא רבא, זהו בקל' הגמורים התחתונים שלאחר תשלום הקדושה, אבל בכאן אנו מדברים בקדושה עצמה שכל פרצוף תחתון נקרא קל' בערך העליון אבל ודאי שהקל' שלאחר תשלום הקדושה שמשם שורש [השבטים] אומות עליהם יורדת השלהבת י"ה בבחינת החמין, ומ"ש הרב ז"ל שער מ"ב שמועה אחרת שאינם מלבישים הקל' לקדושה אלא עומדים אב"א כדמות ב' אנשים מתחילת האצילות עד סוף העשייה זהו מדבר בקל' הגמורות שלאחר תשלום הקדושה, אבל השמועה הא' שכתבנו לעיל מדבר כפי מש"ל שהוא בכל פרצוף תחתון הנקרא קל' בערך העליון ממנו, וכן כל פר' תחתון נקרא ב"ע בערך העליון ממנו הנקרא אצילות. וכבר כתב הרב ז"ל כי טהרה בבריאה טומאה באצילות, וז"ל מורי הרב ז"ל עמידת הקליפות פניהם לכלים הפנימיים דיושר וזה בכל עולם ועולם מאבי"ע וכן בכל פרצוף דפרטי פרצופי אבי"ע, ר"ל כל עולם וכל פרצוף לפי ערכו אע"פ שבערך העולם והפרצופים שלמטה ממנו אינן נקראים קל' אלא דין קדוש, הנה לפי ערך גדולה וזכות העולם והפר' שלמעלה ממנו נקרא קליפות גמורות דוגמת ז' מלכים שהיו בכל פרצוף ופרצוף מפרטי פרצופי אבי"ע עכ"ל:

כתב עוד מורי הרב ז"ל ז"ל כי כונת ברכת המפיל והמעביר הם במוחין דפר' דיום * שעבר ולא דאותו היום שהוא עומד בו ע"כ וכפי מ"ש בברכת הנותן לשכוי נראה ששייך גם במוחין דזו"ן דהיום הזה והם בזו"ן דב"ן דמ"ה שמהם מסתלק הארת הע"ב מהם"ג והם"ג מהמ"ה אבל לזו"ן דב"ן דב"ן ניתן להם כל המוחין השייכים להם מאו"א לא מזו"ן דב"ן דמ"ה ולא שמסתלקין המוחין דזו"ן דב"ן דמ"ה וניתן

פרצוף לפרצוף תחת הנה"י שלהם, ואלו נקראים ג"כ שעומדים בין אור מקיף דיושר לאור פנימי דיושר שהפרצוף העליון נקרא אור מקיף דיושר בערך הפרצוף התחתון ממנו הנק' א"פ דיושר בערכו, ולא עוד אלא לבי אומר לי שכל פרצוף התחתון נקרא בח' הקל' בערך העליון שהרי מהסיגים של העליון נתקן התחתון כנודע וטהרה בבריאה היא טומאה בערך אצילות והרב ז"ל הסתיר הענין שהוא כמו זר שכתב שהקל' עומדים בין אור מקיף דיושר לאור פנימי דיושר של כל פרצוף אבל האמת שכל התחתונים נקראים קל' בערך העליונים מהם ונקראים שעומדים אחריהם למקיף ופניהם לא"פ דיושר שהוא הפרצוף התחתון מהם:

וּמִשֵּׁי הָרֶבֶז ז"ל בשמ"ב שער דרושי אבי"ע שהקל' דאצילות מלבישים למל' דאצילות דקדושה וכשעולים ב"ע לאצילות הם פורשים משם ועולים ב"ע ומלבישים למלכות דאצילות והקל' דאצילות מלבישים לעשייה עכ"ל, לבי אומר לי גם זה הוא הסתר והעלם הענין שהוא כמו זר לומר שבי"ע ילבשו לקל' דאצילות, אבל אחר האמת הקל' דאצילות ר"ל הפר' האחרון דמלכות דאצילות הוא נקרא קל' דאצילות כמש"ל ולמה לא ילבשו ב"ע אותם אדרבא הרב ז"ל כתב טהרה בבריאה טומאה באצילות, ובשבת שנכלל קל' נוגה דכל עולם, נלע"ד שגם הג' קל' האחרונות נכללים בקדושה כי כל אחד קל' נוגה בערך התחתון מהם דאל"כ להיכן ילכו שכל פרצוף תופס כל עולם באורך וברוחב ובעובי כמ"ש הרב בשער הכונות בדרושי השבת בדרוש ב' דליל שבת בענין השבת הרגלים כי כל פרצוף ממלא ומתפשט בתכלית המרחב ובעלות הפרצוף התחתון ממנו למקומו נמנע הוא שיעלה אם לא שהפרצוף העליון ממנו יסתלק ויעלה משם למעלה יותר מן המקום שהוא ע"ש, א"כ מוכרח

* עיין לעיל דף ל"ח ע"א ד"ה "וכבר קצננו" (אפר יתקן). ועוד עיין לעיל דף כ"ז ע"ב. ולקמן דף ע"ח ע"ב. ק"י ע"ב.

דמיתו, כניש משה לבני ישראל בלחודייהו, ויהב לון שבת כמלקדמין, הדא הוא דכתיב ששת ימים תעשה מלאכה וגו'.
 קנח) לא תבערו אש בכל מושבותיכם, הכא אית רזא דרזין, לאינן דידיעי חכמתא עלאה, רזא דשבת הא אוקמוה חבריאי. אבל רזא דא, אתמסר לחכימי עלינן, דהא שבת רזא עלאה הוא.

קנט) ת"ח בשעתא דיומא שתיתאה מטא זמנא דערב, כדין, ככבא חד מסטרא דצפון נהיר, ועמיה שבעין ככבין אחרנין, וההוא ככבא בטש באינן ככבין אחרנין, ואתכלילו כלהו בההוא ככבא, ואתעביד חד כללא דשבעין. וההוא ככבא אתפשט, ואתעביד כמדורא חדא, להיטא בכל סטרין. כדין אתפשט ההוא מדורא סחרנייהו דאלף טורין, וקיימא כחד חוטא דסחרא.

קס) והאי מדורא דאשא, משיך לגביה גוונין אחרנין ו דלגו מניה. גוון קדמאה ירוקא. כיון דקיימא האי גוונא, סלקא ההוא מדורא דאשא, ודליג לעילא

חלופי גרסאות

ד ביומא שתיתאה בשעתא דמטי. ה מוסיף דערב שבת. ו לגו.

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

הקליפות, ועמו ע' ככבים אחרים, שהם הע' שרים הנמשכים מהארת השמאל, ואין בהם מדת הדין הקשה דרוח סערה, אלא, וההוא ככבא בטש באינן ככבין אחרנין, דהיינו שהזדווג עמהם, ואתכלילו כלהו בההוא ככבא, שמדת הדין הקשה שבכוכב נתפשט בכלום, ואתעביד חד וכו' ואתעביד כמדורא חדא להיטא מכל סטרין, שבחיבור עם ע' ככבים נעשה למדורת אש, שהוא דין קשה, הלוהט ושורף לכל הצדדים. כי דינין אלו קשים וחזקים מאד, ואין מי שיעמוד בפניהם, ואין לו תקון אלא גניזה. כמ"ש לפנינו (באות קע"ב).

וג' ספירות נה"י מכונים הרים, (כנ"ל משפטים אות רצ"א) וכשממשיכים חכמה הם בסוד אלף הרים, כי אלף היא כינוי לחכמה בסו"ה ואאלפך חכמה. ח"ש כדין אתפשט ההוא מדורא סחרנייהו דאלף טורין, וקיימא כחד חוטא דסחרא, דהיינו שנתפשט מסביב לנה"י, כדי לינק מהם.

קס) והאי מדורא דאשא וכו': ומדורת אש הזו, מושך אצלו גוונים אחרים, מן נה"י כנ"ל, שהם בפנימיות ממנו מן הגוון שלו, גוון א' הוא ירוק, שהוא הארת קו אמצעי. כיון שכבר עומד גוון הזה, עולה מדורת האש ומדלג

מאמר מדורא דאשא שבערב שבת
 קנח) לא תבערו אש בכל וגו': כאן יש סודי סודות לאלו שיודעים חכמה עליונה. סוד השבת כבר העמידו החברים. אבל סוד זה נמסר לחכמים העליונים, כי שבת סוד עליון הוא.

קנט) ת"ח בשעתא דיומא וכו': בוא וראה, בשעה שהגיע יום הששי לעת ערב, אז כוכב אחד מצד צפון מאיר, ועמו ע' כוכבים אחרים, וכוכב ההוא מכה באלו ע' כוכבים האחרים ונכללו כולם בכוכב ההוא ונעשו בו כל השבעים אחד, וכוכב ההוא נתפשט ונעשה מדורה אחת לזהות מכל הצדדים. אז נתפשט מדורה ההיא סביב אלף הרים, ועומדת עליהם, כמו חוט אחד המקיף אותם.

פירושו. ששת ימים ה"ס חג"ת נה"י, ויום הששי הוא יסוד. ולעת ערב, היינו בסיום היסוד, שהערלה, שה"ס ג' קליפות כמ"ש לפנינו, מתגברת בשליטתה להפריד הזווג במלכות, שה"ס השבת. וז"ש, בשעתא דיומא שתיתאה, שהוא יסוד, מטא זמנא דערב, דהיינו בסיומו. כדין ככבא חד מסטרא דצפון נהיר, שככב הזה הוא הקליפה רוח סערה, כמ"ש הזהר לפנינו, שיש בו דינים קשים ממסך דמלכות דמדת הדין, ומתגבר להאיר מצד צפון, דהיינו מקו שמאל, להמשיך משם החכמה מלמעלה למטה, כדרך כל (דפו"י דף ר"ג ע"א)

על ההוא גוון ירוקא, ועאל לגו מניה, ושדי לההוא גוון ירוקא לבר, וקיימא ירוקא לבר, וההוא מדורא דאשא דככבא כלילא לגו.
 קסא) לבתר, אמשיך אבתריה גוון אחרא ז תניינא חוורא, וההוא חוורא עאל לגו, כיון דקיימא האי גוון, סלקא ההוא מדורא דאשא דההוא ככבא, ושדי לההוא חוורא לבר, ועאל איהו לגו. וכן כל אינון גוונין, עד דשדי לון לבר, ועייל איהו לגו, וקריב לגבי ההיא נקודה טמירא, למיטל נהורא.
 קסב) פתח ואמר, צ וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו'. יחזקאל חמא להאי חיוז, בתקונא דלא קיימא, בר בשעתא דשליט ההוא ככבא כדקאמרן, אבל האי קרא אוקמוה. והנה רוח סערה, אוקמוה, דהוה אתי למכבש כל עלמא, לקמיה דנבוכדנצר חייבא. אבל רוח סערה דא, איהו ההוא ככבא דקאמרן, דבלע שבעין ככבין אחרנין, ודא איהו רוח סערה ה דחמא אליהו, מפרק הרים ומשבר סלעים, ודא דקיימא תדיר קדם כלא, למיטר ההוא דלגו, כקליפה למוחא.
 קסג) ואמאי אקרי סערה. דסעיר כלא, עילא ותתא. באה מן הצפון, דהא מן ההוא סטרא קא אתיא, וסימנך, ח מצפון תפתח הרעה, דהא כמה סטרין אחרנין אתאחדן בההוא רוח סערה, ובג"כ נפקא מן הצפון.

חלופי גרסאות

ז ל"ג תניינא. ח דאליהו חמא.

מסורת הזהר

צ (יחזקאל א) יתרו עט צ"ד. ק (מ"א יט) ב"א לא צ"א. ר (ירמיה א) ויצא מב צ"ב.

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

יחזקאל ראה מראה ההוא, בתקון שאינו עומד אלא בשעה שכוּכב ההוא שולט. כמו שאמרנו. כי אינו שולט תמיד, כי נגזו (כמ"ש) באות קע"ב) אבל מקרא הנה העמידוהו, והנה רוח סערה, העמידו, שרוח הזה בא לכבוש כל העולם לפני נבוכדנצר. אבל רוח סערה, זה הוא כוכב ההוא שאמרנו, שבלע ע' כוכבים אחרים. וזה הוא רוח סערה שראה אליהו, שנאמר עליו, מפרק הרים ומשבר סלעים, כי אין כח שיעמוד לפניו (כנ"ל באות קנ"ח) וזהו העומד תמיד לפני כל הקליפות מבחוץ, כדי לשמור אותם שמבפנים הימנו כקליפה השומרת המוח. פירוש. אע"פ שנגזו, נמצא כחו תמיד מחוץ כל הדינים, כדי לשמרם. והוא מטעם היותו שורש כל הדינים. ואם הוא היה מתבטל היו מתבטלים עמו כל הדינים.

קסג) ואמאי אקרי סערה וכו': ולמה נקרא סערה, משום שסוער הכל למעלה ולמטה, ואין מי שיעמוד לפניו. באה מן הצפון, כי מצד הזה הוא בא. וסימנך, מצפון תפתח הרעה. כלומר הוא עצמו היא בחינת דינים קשים של המטך דמלכות דמדת הדין, אבל

ומדלג למעלה על גוון הירוק הזה ונכנס לפנים ממנו, ומשליך את גוון הירוק לחוץ. ועומד גוון הירוק לחוץ, ומדורת האש של הכוכב הכלול מע' כוכבים עומד בפנים. כלומר שביטל הארת קו אמצעי ודחה אותה ושלט במקומה. שהוא מטעם, שבכל מקום שמתדבקים הדינים דמדת הדין הקשה, תיכף מסתלקים משם האורות. (כנ"ל ויצא י"ג ד"ה סתרא).

קסא) לבתר אמשיך אבתריה וכו': אח"כ המשך אחריו גוון אחר שני לבן, שהוא הארה מקו ימין. ולבן הזה האיר בפנימיות. כיון שכבר עמד הגוון ההוא עלה מדורת אש הוה של הכוכב, והשליך את גוון הלבן לחוץ, והוא נכנס בפנימיות, וכן כל שאר הגוונין, השליך אותם לחוץ והוא נכנס בפנים וקרב אל נקודה הנסתרת, שהיט עטרת יסוד, לקבל אור. כי אם היה קרב, היה האור מסתלק מן היסוד, מטעם הנ"ל שבדבור הסמוך, והוא היה מקבל, כנ"ל בגוונים. אמנם נעשה תקון שלא יוכל לקרב כנ"ל.

קסב) פתח ואמר וארא וגו': פו"א. וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו'. (דפו"י דף ר"ג ע"א)

קסד) ם ענן, ך בגין דאיהי ן סוספיתא דדהבא. ומסטרא דצפון כ אתאחדא דא. והאי איהי נקודה אמצעיתא, דקיימא בחורבא. ובגין דידע למפתי, שליט בגו נקודה דישובא, וכל מלין דישובא. בר ארעא דישראל, כד שראן ישראל בגוה, ג איהו ם לא שלטא עלייהו, ולבתר דחבו ישראל ג שלטא על ארעא קדישא, בגין דכתיב ן) השיב אחור ימינו מפני אויב.

קסה) ם ענן גדול דא, איהו עננא דחשוכא, דאחשיך כל עלמא. תא חזי, מה בין עננא לעננא. ההוא עננא * דכתיב ן) וענן יי עליהם יומם. ן) ועננך עומד עליהם. האי איהו עננא דנהיר וזהיר, וכל נהורין אתחזון גו ההוא עננא. אבל עננא דא, עננא חשוך, דלא נהיר כלל, אבל מנע כל נהורין, דלא יכלין לאתחזאה קמיה.

קסו) גדול, אמאי אקרי גדול, והא זעיר איהו. אלא גדול איהו, כיון

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ן) (איכה ב) ויצא קמ צ"ב. ת) (במדבר יוד) חלק ג רג : א) (שם יד) חלק ג' קג : קל. קלו.

ס ל"ג ענן. י ל"ג בגין. כ אתאחדת. ג איהי. ן ל"ג לא. נ מוסיף לא שלטא. ן ל"ג ענן.

דרך אמת ן) זוהם הזהב והוא מותרות הדין הנשפע מהגבורה שהוא בצפון (ומסיגי הדינים הקשים נעשו קליפות. הרשב"י).

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

סוספיתא דדהבא, דהיינו פסולת הזהב, והיא התוכא דיליה. הרי שענן גדול, שהיא פסולת הזהב היא מעצם קו השמאל ממש. עשה. אבל רוח סערה היא מבחינת דיגין דנוקבא, דהיינו ממסך דמלכות, אלא שבא מן הצפון. כנ"ל. והיא נקראת נקודה דחורבא, כנ"ל תצוה אות צ"ז) ויש, ובגין דידע למפתי, שפיתה את חוה להמשיך ממעלה למטה, שזה היה חטא עצה"ד. משום זה, שליט בגו נקודה דישובא, שנאחו בהמלכות, שה"ס נקודת הישוב. וכן על ארץ ישראל אחר החורבן. כי היא שולטת בכל מקומות החורבן. (כנ"ל תצוה אות צ"ח).

קסה) ענן גדול דא וכו' : שואל, למה נקרא ענן גדול. ומשיב, שהוא ענן של חושך, שהחשיך כל העולם. בוא וראה, מה בין ענן לענן. ענן ההוא שכתוב, וענן ה' עליהם יומם. ועננך עומד עליהם, זה הוא ענן המאיר ומהיר וכל האורות נראים בו בתוך ענן ההוא. אבל ענן זה דקליפות, הוא ענן חושך שאינו מאיר כלום. אבל מונע כל האורות, שאינם יכולים להראות מפניו.

קסו) גדול, אמאי אקרי וכו' : שואל, הוא נקרא גדול, ואם הוא חושך, למה נקרא גדול, והרי קטן הוא. ומשיב, אלא הוא גדול, משום

אבל הוא בא מן הצפון, דהיינו למשוך חכמה מקו שמאל כדרך כל הקליפות. כי כמה בחינות אחרות חוץ מצפון, נאחזים ברוח סערה ההוא. וע"כ אוה"כ עליהם. יוצא מן הצפון. כלומר, שקבל גם דיגין דצפון.

קסד) ענן, בגין דאיהי וכו' : ענן, דהיינו קליפה השניה שביחזקאל הנקראת ענן גדול. היא נקראת ענן משום שהוא פסולת הזהב. וזו נאחזת בצד צפון. דהיינו בקו שמאל, וזו היא נקודה האמצעית העומדת במקומות החרבים. ומשום שידע לפתות את חוה. הוא שולט בנקודה האמצעית של הישוב ובכל דברי הישוב, חוץ מארץ ישראל. בזמן שישראל שרו בתוכה לא שלטא עליה, ולאח"כ שחטאו ישראל, שלטא גם על ארץ הקדושה. משום שכתוב השיב אחור ימינו מפני אויב.

פירוש, הקליפה הנקראת ענן, היא בחינת פסולת הזהב, דהיינו מקו שמאל ממש, כמו שהזהר עצמו מפרש (בפקודי רכ"ד ע"ב, ד"י) וזה לשונו, וכו' איהו בארמותא, שהארת החכמה מקו שמאל המכונה זהב, מאיר ממטה למעלה. כדון איהו דהב טב, וכל ההוא דלתתא, דהיינו כמו שאומר מקודם לכן, שמתפשטא לתתא, דהיינו שהארת החכמה נמשכת ממעלה למטה, או הוא נעשה (דפו"י דף ר"ג ע"א * דף ר"ג ע"ב)

דשליט. ד"א גדול, ההוא חשוכא גדול, כיון דכסי כל נהורין ולא אתחזון קמיה, ו ואיהו פ גדול על כל עובדין דעלמא.

קסז) ואש מתלקחת, ז דהא אשא דדינא קשיא, לא אעדי מניה לעלמין. ונגה לו סביב, אע"ג דכל האי קיימא ביה, נגה לו סביב. מהכא אוליפנא, דאף על גב דלית סטרא ק דא, אלא סטרא דמסאבו, נגה לו סביב, ולא אצטריך ליה לבר נש, לדחייא ליה לבר. מ"ט. בגין דנגה לו סביב, סטרא דקדושה ר דמהימנותא אית ליה, ולא אצטריך לאנהגא ביה קלנא. וע"ד אצטריך למיהב ליה חולקא, בסטרא דקדושה דמהימנותא.

קסח) רב המנונא סבא, הכי אמר, וכי נגה לו סביב, ואצטריך לאנהגא ביה קלנא, האי נגה ט לו, לגו איהו, ולא קיימא לבר. ובגין דקיימא ההוא נגה נ לו מגו, כתיב ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. מתוכה דמאן. מתוכה דההוא נגה. כעין החשמל : חש, מל, הא א אוקמוה, חיוון דאשא ממללא.

חלופי גרסאות

פ איהו. פ שליט ; גדול ושליט. ז דא. ק ל"ג דא. ר ל"ג דמהימנותא. ט ל"ג לו ת לנו א אוקימנא.

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

ללמד שהיא קרובה לקדושה, כי היא נמשכת מן המוקש שמשמים על פני התנין, כדי שלא יקטרג בזנב שלו כמבואר לעיל (פרשת וארא אות ק"ט ואות ק"י בהסולם עש"ה). ונמצא שהוא משמש לקדושה, וז"ש הכתוב, ונגה לו סביב. וע"כ אין צריך לנהוג בקליפה זו בזיון, אלא לתת לו חלק בקדושה, דהיינו שמיניחים אותה להתאחו בבניה, אע"פ שבבינה עצמה אין דינין כלל. אלא שהוא מחמת המלכות שעלתה שמה. כי זה בחינת מוקש לקליפות, כמו שמבואר שם בארוכה.

קסח) רב המנונא סבא וכ"ו : רה"ט, אמר כך. שהכתוב נאמר בדרך תמיהא, וכי נגה לו סביב. ע"כ צריך לנהוג בו בזיון, כי נגה לו, הוה, היא בפנים ואינו עומד מחוץ ומסביב לאש מתלקחת. ומשום שנגה לו, הוה, הוא בפנים. כתוב, ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. מתוכה, של מי. מתוכה של נגה ההוא. כעין החשמל, היינו אותיות חש מל, וכבר העמידו, חיות אש ממללות.

פירוש. רב המנונא סבא חולק, ואומר, שצריכים לנהוג בזיון בקליפה אש מתלקחת, אע"פ שמשמשות לקדושה, כי הקדושה אינה מחוץ לקליפה, כלומר שאין הקדושה מתגלה אלא אחר שנתבטלה הקליפה ונדחית, שזה נחשב שהקדושה היא בפנימיות הקליפה והקליפה

משום ששולט. כלומר, שהוא גדול בשליטה, להיותו נמשך מן החכמה שבקו שמאל, כי הוא סוספיתא דדהבא כנ"ל. דבר אחר, הוא נקרא גדול משום שהחושך שבו הוא גדול, כיון שמכסה כל האורות ואינם נראים לפניו. והוא גדול, מכל הדברים הנעשים בעולם.

קסז) ואש מתלקחת וכ"ו : היינו שהאש דדין קשה אינה עוזבת אותו לעולם. כלומר, הקליפה עצמה אינה אש, דהיינו שאינה דין קשה, אלא שהאש עלתה מלמטה מרוח סערה והתלקחה בה ואינה עוזבת אותה לעולם. ונגה לו סביב. משמענו, אע"פ שכל זה נמצא בה, בקליפה דאש מתלקחת, מ"מ, נוגה לו סביב. מכאן למדנו, שאע"פ שאין צד הזה אלא צד הטומאה, נגה לו סביב, שיש נגה והארת הקדושה מסביב, וע"כ אין האדם צריך לדחותו לחוץ. מהו הטעם. משום שנגה לו סביב, דהיינו שיש לו צד קדושה של האמונה, ואין צריך לנהוג בו בזיון, וע"כ צריך לתת לו חלק בצד הקדושה של האמונה.

פירוש. כי ג' קליפות אלו הם נגד הדינים שבמלכות ובז"א ובבינה. כי הרוח סערה נגד הדין קשה שבמלכות. והענן גדול, נגד הדין קשה שבגבורה דז"א. ואש מתלקחת, נגד הדינים שבבינה שהמלכות עלתה בה. ועל קליפה ג' הוה אומר הכתוב, ונגה לו סביב. (דפו"י דף ר"ג ע"ב)

קסט) אבל מבוצינא קדישא שמענא עלה רזא דרזין. כד ערלה שרי על קיימא קדישא לסאבא מקדשא, כדין ההוא מקדשא, ב אתעכב מלגלאה רזא דאת קיימא, מגו ערלה. וכד האי נגה עאל לגו, ואפריש בין ערלה, ובין מקדשא, כדין אקרי חשמל חש ואתגליא. מל, מהו מל. כד"א ב מל יהושע. רזא דאת קיימא, ג אתעכב מלאתגלאה מגו ערלה.

קע) ואית רזא אחרא, דהא נהורא דיליה, אתחזי ולא אתחזי, וכד אתגליא חשמל אתעבר נהוריה. אבל רזא קדמאה, איהו ברזא דקרא כדקא יאות, וכלא שפיר איהו, ויאות הוא.

קעא) בהאי נגה, מפתו לאתתא, לנטלא נהורא. וע"ד כתיב, א וחלק משמן חכה, ד שוי ההוא נהורא לקבליה דברית. ובגיני כך ה מפתו ו ליה, ונטלא ז נהוריה. ודא איהו פתויא דמפתו לאתתא, דכתיב ז נפת תטפנה שפתי זרה וגו'.

חלופי גרסאות

ב (יהושע ה) תקוני זר ת"ו כא. ג (משלי ה) לעיל ב מתעכב. ג מוסיף דלא אתעכב. ד שרי. ה ממיסת. ו לה. ז נהורה. ז (שם) שם.

מסורת הזר

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

ומפריד כל הקליפות, והן בורחות, כמו שהחשך בורח מפני האור. ואז מתגלים החסדים המגולים מן היסוד. שה"ס קו האמצעי. ונקרא האור חשמל, מחמת שחש להגלות בשעה שכל את הערלה.

קע) ואית רזא אחרא וכו': ויש סוד אחר, כי האור שלו של הקליפות, היו נראים ואינם נראים, כלומר שעוד היתה בהם נהירו דקיץ, שהיתה נראית פעם, וכאשר נתגלה החשמל, נעבר אור שלהם לגמרי, אבל סוד הראשון שאמרנו הוא נמצא בסוד הכתוב כראוי. וסוד הזה אינו מתישב בכתוב. והכל יפה הוא ונכון הוא, ששניהם אמתים.

קעא) בהאי נגה מפתו לאתתא וכו': בנגה הזה, פיתה הנחש את האשה, חוה, לקחת אור. וע"כ כתוב, וחלק משמן חכה, כי שם אור הזה כנגד הברית, ומשום זה פיתה אותה ולקחה אורו. וזהו הפיתוי שפיתה את האשה, שכתוב, נפת תטפנה שפתי זרה וגו'.

פירוש. כי לעיל (אות קס"ד) אומר אשר הקליפה דענן גדול, פיתה את חוה לעץ הדעת, שאומר, בנין דייע למפתי שליט בנו נקודה דישובא. וכאן אומר, בהאי נגה מפתו לאתתא, אמנם אין הפירוש, שנגה פיתה אותה, אלא הקליפה דענן גדול, שהוא הנחש, הוא שפתה אותה, כמו שאומר לעיל, אלא כאן מפרש, באיזה אור, וכיצד, פיתה אותה

והקליפה שומרת ומסבבה בחוק. ע"כ אומר רב המנונא שצריכים להנהיג בה בזיון ולדחותה כדי שתתגלה הקדושה.

ומ"ש, מתוכה דההוא נגה, הוא חולק על ר' יוסי לעיל, (יתרו אות שי"א) שאומר שהחשמל הוא מתוך האש מתלקחת. ע"ש. ומ"ש חיון דאשא ממללא, היינו שנמשך הארתם מזווג קול ודבור, שהם זרין.

קסט) אבל מבוצינא קדישא וכו': אבל ממאור הקדוש, שמענו עליה סודי סודות, כשהערלה שורה על ברית הקדוש, לטמא את המקדש, דהיינו העטרה שה"ס המלכות, אז מקדש ההוא מתעכב מלגלות סוד אות ברית, דהיינו אורות חסדים המגולים בהארת חכמה, מתוך הערלה, וכשנגה הזה נכנס בפנים, ומפריד בין הערלה ובין המקדש, אז נקרא חשמל, שפירושו חש ונתגלה. שואל, הרי כתוב גם מל בחשמל, מהו מל. ומשיב, הוא כמש"א מל יהושע, ורומז על סוד אות הברית, שנתעכב מלגלות אורותיו מהמת הערלה, ועתה כיון שכבר מל נתגלה, ויהיה פירוש, חש לגלות משום שכבר מל הערלה.

פירוש. הערלה, כוללת ג' קליפות הנ"ל רוח סערה, ענן גדול, אש מתלקחת, וכשהיא קרובה ליסוד, ורוצה לינק משם, אז כל האורות נסתמים. ונגה, ה"ס הארת חכמה, כשהוא נכנס לפנים אל היסוד הוא מבוטל (דפו"י דף ר"ג ע"ב)

קעב) ת"ח, ביומא שתיתאה כד מטא זמנא דערב, דליג ׀ לגו, ההוא ׀ מדורה דאשא, וסלקא לעילא לאעלא גו גוונין. כדין מתקנין ישראל לתתא, ומסדרין סעודתין, ומתקנין פתורין, כל חד וחד פתוריה. כדין חד שלהובא נפיק ובטש בההוא ׀ מדורה, כיון דבטש ביה, מתגלגלן ׀ ההוא שלהובא, וההוא ׀ מדורה ועאלין בנוקבא דתהומא רבא, ואתמרן ׀ ויתבת תמן.

קעג) וההוא שלהובא איהו מסטרא ׀ דימינא, ובגין דהוא מסטרא דימינא, אעבר לההוא ׀ מדורה, ואעיל ליה לנוקבא דתהומא רבא, ויתיב תמן עד דנפיק שבתא. כיון דנפק שבתא, אצטריך להו לעמא דישראל לברכא על אשא, ונפקא ההוא שלהובא, בברכתא דלתתא, ושליט על ההוא ׀ מדורה כל ההוא ליליא, ואתכפיא ההוא ׀ מדורה.

חלופי גרסאות

ח ל"ג לגו ; מגו. ט מדורא ; נהורא ; נהורא מדורא. י מדורא. כ כההוא. ל מדורא. ׀ ל"ג ויתבת ; ויתבת. נ זכלא. ט מדורא. ע מדורא. פ מדורא.

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

ועורכים שלחנות כל אחד ואחד שלחנו, אז יוצא שלהבת אחת, שהיא מבחינת הדינים דמלכות הממותקת בבניה, זמכה במדורת אש ההיא, כלומר שמתחבר עמו, כיון שהכה בו ונתחברו, מתגלגלים יחד שלהבת ההיא ומדורה ההיא ונכנסים בנקב תהום הגדול, ונסתרים ויושבים שם.

פירוש. אחר ששלהבת מצד מלכות הממותקת בבניה הכה ונתחברה עם מדורת האש, שהוא רוח סערה ממסך דמלכות דמדת הדין הקשה, אז קבלה המדורה בחינת דינים הממותקים בבניה מבחינת השלהבת ודיניה עצמה הקשים נבטלו, וע"כ נתגלגלו שניהם לתהומא רבא. ששם מקום דינים דבינה. כי מקום דינים דמלכות נקראים תהומא זוטא, וכיון שנתבטלו דינים הקשים דמדורת אש, אז יכלו להתגלות אורות השבת.

קעג) וההוא שלהובא איהו וכו' :
ושלהבת ההיא, היא מצד ימין, שה"ס נקודת החולס, שבה עלתה המלכות לבניה ונמתקה, (כנ"ל ב"א ט"ו ד"ה ההיא) ומשום שהיא מצד ימין, העביר הדינים של אותה המדורה, והכניסה לנקב תהום הגדול. והוא מטעם כי הקליפה רוצה להתאחו תמיד במקום יותר עליון, וע"כ כיון שניתן מקום לקליפה דמדורת אש להתאחו בבניה ע"י חיבורה עם השלהבת, תיכף עזבה הדינים שלה של המלכות, ועלתה לדינים דשלהבת שהם נאחזים בבניה ונתחברה עמה. (כנ"ל וארא אות ק"ט ק"י בהסולם) ויושבת

אותה, וז"ש, כהאי נגה מפתוי וכו' שפיתה אותה להמשיך ולקחת אור הנגה הזה. וז"ש, שוי ההוא נהורא לקבליה דברית, דהיינו שהראה לה איך הנגה הזה מאיר על הברית, ומפריד ומבריה כל הקליפות (כנ"ל אות קס"ט) ומבער כל הרע, להיותו הארת החכמה, ומחמת זה היה כחו של הנחש יפה, לפתות אותה לקחת אור הזה. אמנם כשהנגה מאיר בסוד הברית, הוא מאיר ממטה למעלה, כדרך קו האמצעי שהוא הברית, דהיינו יסוד. אבל הנחש, שהוא בחינת הקליפה דענן גדול, פיתה אותה להמשיך אור נגה הזה ממעלה למטה, בדרך הענן גדול (כנ"ל אות קס"ד) ובוה הכשילה. וז"ס שאמרו חז"ל שחטא עצה"ד היה שסחטה ענבים, דהיינו שהמשיכה הארת חכמה ממעלה למטה, כדרך הקליפה דענן גדול. וז"ס, שהנגה הציו קדושה וחציו קליפה. פירוש אם הוא דבוק בברית קדש, שמאיר רק ממטה למעלה, שהוא בחינת החצי דו"ק דג"ר, הוא קדושה גדולה. ואם הקליפות מתקרבים למשוך ממנו הציו השני שהוא ג"ר דג"ר הנמשך ממעלה למטה, אז היא קליפה טמאה, דהיינו ממש בחינת ענן גדול.

קעב) ת"ח ביומא שתיתאה וכו' :
בוא וראה, ביום הששי שהוא יסוד, כשמגיע עת הערב, היינו בסיומו, מדלג מדורת אש ההוא, שהוא רוח סערה, לפנים, ועולה למעלה לכנוס תוך הגוונין. (כנ"ל אות קנ"ט) אז מתקנים ישראל למטה, ומסדרים סעודות, (דפו"י דף ר"ג ע"ב)

קעד) תא חזי, כיון דעאל שבתא, ואתטמר ההוא ז מדורה, כל אשין ק דאשא קשיא אתטמרו ואתכפייין, ואפילו אשא דגיהנמ, וחייבין דגיהנמ, אית לון נייחא. וכלא תתא ועילא אית להו נייחא. כד נפק שבתא, ומברכין ישראל על נורא, כדין נפקין כל אשין דמתטמרין, כל חד וחד לאתריה. ובגין דלא לאתערא אשא אחרא, כתיב ה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, והא אוקמוה, אשא דמדבחה אמאי.

קעה) אלא כד עאל שבתא, כרוזא קרי בכולהו ריקיעין, אתתקנו רתיכין, אתתקנו משרייין, לקדמות מאריכון. כדין נפיק חד רוחא מסטרא דדרום, וההוא רוחא אתפרש ז) על כל אינון חילין ומשרייין דלסטרי ימינא, ואתלבשן ביה, וההוא רוחא אקרי לבושא דיקר דשבתא. כדין פתורי דהאי עלמא, מתתקנון ב) בחד היכלא. זכאה חולקיה דההוא בר נש, דסדורא דפתוריה אתחזי תמן כדקא יאות, וקיימא כלא מתתקנא, בלא כסופא, ת) אינש כפום חיליה.

קעו) כד עאל שבתא, אצטריכו אינון עמא קדישא ט) לאסחאה גרמייהו משמושא דחול, מאי טעמא. בגין דבחול, רוחא ז) אחרא אזלא ושטיא ושרא על עמא. ב) וכד בעי בר נש לנפקא מן ההוא רוחא, ולאעלא ברוחא אחרא קדישא עלאה, בעי לאסחאה גרמיה, למשרי עליה ההוא רוחא עלאה קדישא.

חלופי גרסאות

ז מדורא. ק דינא. ר מוסיף שמאלא ימינא. ט וחדו כלא. ת אניש; איניש. א ל"ג אחרא. ב וכדין.

מסורת הזר

ה) (שמות לה) יתרו קבג צ"ד.

דרך אמת ט) לרחוץ את עצמו.

מהו שבת

הסולם

מאמר

קעה) אלא כד עאל וכו': אלא כשנכנס השבת, הכרוז קורא בכל הרקיעים, התתקנו המרכבות, התתקנו המחנות, לפני אדוניכם. או יוצא רוח אחד מצד דרום, שהוא אור החסד, ורוח ההוא נפרש על כל אלו הצבאות והמחנות שבצד ימין, ומתלבשים בו. ורוח ההוא נקרא, לבוש יקר של שבת. או השלחנות שבני אדם עורכים בעולם הזה מתתקנים בהיכל אחד. שהוא המלכות, אשרי חלקו של אדם ההוא שעריכת שלחנו נראה שם כראוי. והכל נמצא מתוקן בלי בושא, איש לפי כחו.

קעו) כד עאל שבתא וכו': כשבא השבת, צריכים עם קדוש לרחוץ עצמם משמוש של חול. מה הטעם. הוא משום שבתול רוח אחר הולך ומשוטט ושורה על העם, וכשאדם רוצה לצאת מרוח ההוא, ולבא ברוח אחר קדוש עליון, הוא צריך לרחוץ עצמו, שישרא עליו רוח עליון הקדוש והוא.

תיח

ויושבת שם בתהום הגדול עד שיוצא השבת. כיון שיוצא השבת, צריכים עם ישראל לברך על האש. וע"י הברכה מלמטה יוצא השלהבת ויוצא ושולט על מדורה ההיא כל לילה ההוא דמוצאי שבת. ומדורה ההיא נכנע, כלומר שכחה נגנז.

קעד) תא חזי כיון וכו': בוא וראה, כיון שנכנס השבת ומדורה ההיא נסתתרה בתהום הגדול, אז כל האשות דאש קשה נסתתרו ונכנעו, כי המדורה שהיא רוח סערה, היא שורש כל הדינים הקשים (כנ"ל אות קס"א בהסולם) ואפילו האש של גיהנמ, ורשעים שבגיהנמ יש להם מנוחה, והכל שלמעלה ושלמטה יש להם מנוחה. כשיוצא השבת, וישראל מברכין על האש, אז יוצאות כל האשות שנסתתרו, כל אחת ואחת למקומה. וכדי שלא לעורר אש אחרת מאלו שנסתתרו, כתוב, לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. וכבר העמידוהו למה מותר בשבת אש המזבה. (להלן אות רנ"ח).

(דפ"י דף ר"ג ע"ב *) דף ר"ד ע"א)

ויקהל

דכתו וענו וי' עליהם וימס' וענך עומד עליהם. האי *איהו ענכ' דנהיר וזהיר וכל נהורין
 פתחון בו ההוא ענכא. אבל ענכא דא ענכא חשוד דלא נהיר כלל אבל מנע כל נהורין דלא
 יכלין לאתחזא קמיה. גדול אמאי אקרי גדול והא זעיר איהו אלא גדול איהו כיון דשליט.
 ד"א גדול ההוא חשוכא גדול כיון דכתיב כל נהורין ולא אתחזון קמיה ואיהו גדול (כ"א שליט)
 על כל עובדין דעלמא. והא מתלקח דהא אשא דרינא קשיי' לא אעדי מנייה לעלמין ונגה
 לו סביב אע"ג דכל האי קיימא ביה נגה לו סביב. מהכא אוליפנ' דאע"ג דליה סטרא דה' לא
 סטרא *דמסאבו נגה לו סביב ולא אנטריך ליה לבר נש דרחייה ליה לבר מ"ט כגון דנגה לו
 סביב. סטרא דקדושה דמהימנות' איה ליה ולא אנטריך לאהננא ביה קלנא ועל דה' אנטריך
 למיהב ליה חולקא בסטרא דקדושה דמהימנותא. רב המנונא סבא הכי אמר וכינגה לו
 סביב ואנטריך לאהננא ביה קלנא האי נגה לו לנו איהו ולא קיימא לבר. ובגין דקיימ' ההוא
 נגה לו מנו כתיב ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. מתוכה דמאן מתוכה דההוא נגה.
 כעין החשמל חש מל הא אוקמיה חיוון דאשא *ממללא. אבל מבויניא קדיש' שמענא עלה
 רזא דרזין. כד ערלה שרי על קיימא קדישא לסאבא מקדשא כרין ההוא מקדשא אהעכב
 מלגלאה רזא דאת קיימא מנו ערלה. וכד האי נגה עאל לנו ואפריש כין ערלה ובין מקדשא
 כרין אקרי חשמל חש ואחגלייה מל. מהו מל כד"א מל יקושע רזא דאת קיימא דלא אהעכב
 מלגלאה מנו ערלה. ואית רזא אחרא דהא נהורא דליה אתחזו ולא אתחזו וכד אתגלייה
 חשמל אהעכב נהוריה. אבל רזא קדמאה איהו כרזא דקרא כדקא יאות וכלא שפיר איהו
 ויאות הוא כהאי נגה מפתי לאתתא לנטל' נהורא. ועל דה' כתי' וחלק משמן חכה שוי ההוא
 נהורא לקבליה דברית. ובגין כך מפתי לה ונטלא נהורא. ודא איהו פתוייה דמפתי לאתתא
 דכתיב נפת תטפנה שפתי זרה וגו'. תא חזי ביומא שתיאה כד מטא זמנא דערכ דליג לנו
 ההוא נהורא מדורא דאשא וסלקא לעילא לאעלא גו גוונן. כרין מתתקנין ישראל לתתא
 ומקריין סעודתין ומתקנין פתורין כל חד וחד פתוריה. כרין חד שלהובא נפיק ובטש כההוא
 מדורא. כיון דבטש ביה מתגלגלן ההוא שלהובא וההוא מדורא ועאלין בנוקב' דתסומ' רבא
 ואתטמין ויתבת תמן. וההוא שלהובא איהו מסטרא דימינא ובגין דהוא מסטרא דימינא
 אעבר לההוא מדורא ואעיל ליה לנוקבא דתסומא רבא ויתבי תמן עד דנפיק שבתא. כיון
 דנפיק שבתא אנטריך להו לעמא דישאל לכרכא על אשא ונפקא ההוא שלהובא בכרכא
 דלתתא ושליט על ההוא מדורא כל ההוא ליליא ואתכפייא ההוא מדורא. תא חזי כיון
 דעאל שבתא ואתטמר ההוא מדורא כל אשין דאשא קשיי' אתטמין ואתכפין ואפילו אשא
 דניהנס וחייבין דניהנס אית לון נייחא. וכלא תתא ועילא אית להו נייחא. כד נפק
 שבתא ומברכין ישראל על נורא כרין נפקין כל אשין דמתטמין כל חד וחד לאתריה ובגין
 דלא לאתערא אשא אחרא כתיב לא תבערו אש ככל מושבותיכם ביום השבת והא אוקמיה.
 אשא דמדברא אמאי. אלא כד עאל שבתא כרוזא קרי בכלהו רקיעין אתתקנו רתיבין
 אתתקנו משיריין לקדמות מאריבין. כרין נפיק חד רוחא מסטרא דדרוס והאו' רוח' אתפרש
 על

הרמ"ז מקדש מלך והדרת מלך

לעומתו נוקבא דקליפס. וסוף העלתה מיון נוקבין לגבי בעלה הטמא ואו נתקיים בו כפי כפי יבולו. וכן דהוא חויא. שסוף אחוז בקו האמלגו באסור כסוד ססוף
 כחשא דפרח באויר' וחשב להמשיך ולפשט טומאתו ככל הקלוות המסתעפי' מן הדעת: וזה שאמר **לסאבא** לך ככל סטרין. ולכן סולך וזות משם למעלה כדעת וזכות
 יהושע בן יוסף למעט ביסוד. כי כל תכלית כוונתו היתה לאתקרא את קיימא מאתריה שזעיר לחיובים תולה דיוסו וגבורות. בהסתלק החסידים למעלה כמקומם:
ובגין כן פקדתי פקידם. סוף סוד יסוד אבא המתפשט עד יסוד זעיר. וסוף רזא דאת קיימא קדושה. כי תחלה אמר את קיימא סתם שסוף יסוד זעיר אשר כתבו את
 קיימא קדישא סוף יסוד אבא סוד אחריו סוף פקד. ורזא לומר משכתי כח פקד' עד יסוד כדו לפקוד על עמלק עובי: **תא** חזי מן סתוב. סבוכם כמו שאמר
 כפרשת יתרו כסן און חמוי דיוסף ובסן מדין חמוי דמשה כולא רזא חדא. ופירש שם סרב ז'ל כסן און סוף יסוד זעיר דקליפס. כסן מדין יסוד אבא דקליפס. כמלא
 שכיפת יתרו לחסות תחת כנפי שכינס סוף ממש לכנר דשעת עמלק. כי אן הכניע אל הקדושה עיקרם של טומאה שבה סוף עגס אחיות עמלק. לכן תמס ואמר מאן
 יסוב כפי יתרו הכא און חזרו להתערב עם עמלק סוף המגיד שלם ואין לומר שישראל דחו אותם מביניכם דהא בורחו סוף שריון מקום משיבת: **אלא** סוף כתיב וכו'.
 מספר כשכחן שהמקן אמר למה עלו מירוחו עיר אשר לא יחסר כל טוב בה. וסמתי' תירן שדרכה סוף הנותנת דאורייתא לא כעא תפוקין כמו שאמר כפרשת נשא
 דעכדו קנא כמר כרא כעופא דא בגין למלעו באורייתא כי כך היא דרכה של תורה: **ומחזן** שרו בתחומי' דעמלק. כי היתה כוונתם להכניע קליפת עמלק ככה התורה
 אשר היא כסוד אבא ככוכב לעיל. אבל מכל מקום לא טוב עשו להתחבר לרשעי' וסדו משם לכלתו ועגשו עמם: **דהוא** ערכובי. מדלא קאמר ערב רב כדבסמוך.
 כדאם שמכיון למה שאמר כפרשת פנחס שהרבה מע' נשאו נשים משמעון ושבהם ובכניהם היתה המגפה כעגל וכשעיס וקראם ערכובי שנתערבו יחד וישאל וערב
 רב ולכן נעשו וישאל על שהכניעו אותם בקהל ס' והיו לעם אחד: **תא** חזי מן כתיב בקדמיתא. ורזא מאת שישראל הכניסום בקהל גס ס' רלם לקריבם ואמר מאת
 כל אש וכו': **במוחא** וקליפס. וכן במה שנודע שארש ע"ר סוף מאחורי דעת. פירוש מכחינת ערכובי דט'ור מבחינת הדעת כי ערב רב גימטריא דעת' לכן
 סוף כחץ עליון להכלל גם קליפת כונה עם הקדושה: **לבתר** סוף זינא לוינא. פירוש לך הרע גבר בהם כמו שאמר הרב ז'ל כי מאותם הר"פ כיוצאין בכללו ר"ב
 בחינות מהם והיו קרובים להתמתק וכשאר פ'ו השרשיות והסודיות והלמלא כוונה רעה של ע"ר בשעת מתן תורה סוף הכל מתוקן. אבל סוף גבנו שור מהמרכבה דתמן
 כום סוף לסיס גימטריא פ'ו וחזרו לנפול ר"ב וזה שאמר סוף זינא לוינא ר"ב הלך לו אלל פ'ו ע"ר ע"ר לכן נדחו מהקדושה וכמו שאמר ויקהל משה את כל עדת בני ישראל
 דוקא: **רבי** אבא פתח וכו'. שוקס לוי יתור ויקהל מן שאין כן בכל התורה כמס' וידבר משה אל בני ישראל לעשות הפסח וכיוצא וממלא שוקסילם להודיעם מלות
 ס' ומתן שכל להורות על שורש ישראל כללא דכולא סוף כהיותם כולם מיוחדים כמו שסוף במקורם שסוף כדעת זעיר כסוד שסוף קלוות שבו כדבסמוך. וכן הקהל
 את העם שיכוין להמשיך עלותם כח יתורם שכדעת. וזה שאמר כללא דכולא פ'ו שסוף ככללום ומיוחדים כסוד שסוף קלוות שכדעת דועיר: **ומאן** אינון שתין רבא.
 לרמוז שכדעת דועיר נקבלים אורות כל הדעות העליוני' עד דעת ארץ שבו סרבות כדודע וכו סוף המקום סראשין. ולכן קהל סודו חמשה סוף' שבתא גברת
 תפארת

ויקהל

דהאזי נקודה דקאמרן כמה דאית לה חולקא לעילא הכי נמי אית לה חולקא לתתא בארעא
 והאזי גנתא לתתא איהו חולקא דההיא נקודה לאשתעשעא ברוחי דלריקויא בארעא ואתהני
 ככל סטריין לעילא *ותתא* . לעילא כדריק לתתא כההוא איבא דלריק ולא אשתכח שעשועא
 עילא ותתא ללא כדריק . והאזי גנתא איהו מההיא נקודה דאקרי עדין . נקודה דטולא מאימא
 עילאה טמירה איהו ג' ע' דארע' . אינון ראשי החיה אלין ארבע רישי אנפין . חד אריה דכתי'
 °ופני אריה א' הימין וחד שור דכתיב ופני שור מהשמא וחד נשר דכתיב ופני נשר לארבעתן
 אדם כלל' רכל' דכתיב ודמות פניהם פני אדם ואלין ארבע רישי נהרין דמטולאון (ס"א חיוון
 דנטלין) לכורסוי' קדישא ומנו מטולא דילהון זעין . ומתהוא זיעא דמטולא דילהון ארבעת'
 ההיא נהר די נור דכתיב °נהר די נור נגיד ונפיק מן קרמיהו אלף אלפיון ושמוניה ונשמתיין
 כד סלקין ארבעתין כההוא נהר די נור וסלקין לקורבנא ולא לתוקדן ללא ארבעתין . תא חזי
 מסלמנדרה דעברין מינה לבושא ומנו דאיהו מנור' לא ארבעתין' ההוא לבוש' לא כנור' אשא
 אכיל זוהמא דכיה ואתסחי ההוא לבושא . הכי נמי נשמתה די נור דאתנטולת מגו כורסויא
 קדישא דכתיב בה °כרסיה שביבין די נור בזמנא דרביעיא לאתסחויא מההוא זוהמא דבה
 ארבעת בנורא ואתסחויא . ונורא אכלא כל ההוא זוהמא רי כנשמתא . ונשמתא ארבעתין
 ואתלכנת ואי תימא אי הכי עונשא לית לה לנשמתא בהאי . תא חזי ווי לנשמתא דסבלא אשא
 נוכרה ורע' ג' דאיהו מתלכנת . אכל כד זוהמא איהו סגו עלה ווי לנשמתא דסבלת ההוא
 עונשא כנון דההוא זוהמא כתרי זמני אתלכנת כנורא . זמנא קרמאה כיון דקבילת עונשא
 בנושא אזלא נשמתא ונטלי לה ורעלין לה כנו אחר חד דאקרי בן הנס . ואמאי אקרי בן הנס
 אלא אחר חד איהו כנויהנס דתמן ארבעתין נשמתין בלרופא לאתלכנא עד לא עאלין כננתא
 דערין . (ואי זכאין אינון נשמתין כד רעלין לון כההוא אחר) תרין מלאכין שליחן זמנין כננת'
 דערין וקיימין לתרעא וטווחין לנבי אינון ממנן דכההוא אחר דניהנס כנון לקבלא ההוא
 נשמתא וההוא נשמתא עד לא אתלכנת כנורא אינון שליחן טווחין לגבייהו ואמרי הנס .
 ובזמנא דהוא אתלכנת אינון ממנן נפקין עמה מההוא אחר וזמני לה לגבי פתחא דגנתא
 דערין דתמן אינון שליחן ואמרי לון הנס . הא אינון נשמתין דהא אתלכנו כיון רעלין לההיא
 נשמתא כננתא דערין וכמה איהו תבירא מנו ההוא תבירו דאתלכנתא דניהנס דההוא
 תבירו דאשא תתאה . ורע' ג' דנחית מלעיל' (אכל) כיון דמטא לארע' לתתא איהו אשא דלא
 דיקו ונשמתא ארבעת ביה ואתכרת . כדיון קב"ה אפיק שמשא דנהיר מאינון ארבע פתחין
 דנהירין כרקייעא דעל גנתא ומטא לההיא נשמתא ואתסחית . ה"ד °זרחת לכס וראי שמי
 שמש ארקה ומרפא בכנפיה . זמנא תנוינא לבתך דיתבא כננתא דערין דלתתא כל ההוא
 זמנא דיתבא ועד כען לא ארפשת מאינון מלין רחיוו דהאי עלמא מכל וכל דכד סלקין
 לה לעילא אלטרין לאתפרשא מכל חיוו ומכל מלין דלתתא ורעכרי לה כההוא נהר די
 נור כדון נשמתא אתלכנת ביה מכל וכל . ונפקת ואתחזיאת קמו מארי דעלמא
 בריבא (ד"א כרירא) מכל סטריין . כיון דאתכלת כההוא כההוא ארבעתין ואתחזיאת
 מכלא . וכדון קיימין אינון נשמתין בלבושין מתעטרין קמי מאריהון . זכאה חולקיהון
 דלריקויא

וי"ה ק"ב ב

ויקהל א'

דמ"א י'

ס

מלאכי ג'

הרמ"ו מקרש מלך והדרת מלך

ד' לויקסל משה כי רבי חיוה כריש הפרס ס'ל דכנוש לון מער' לומר קחו מאתכם ולא מער' . ורבי אבא ס'ל שם ויקסל כמו חקסל את תעס וכו' אכאש וגשם ועק' ור'
 שמעון ס'ל ויקסל כיוס גוברין לחודייסו . ורבי ילחק דהבא ס'ל כנוש לון כשכיל שכתת לתת שכתת להם לבדם כדמפרש : וד"א איסו דלא כטרו אינון ע"ר . פירוש למס
 לא כטרו וכו' מפני שמעו שאמר ה' כיני וכוין כני ישראל נחקאפו ועשו טעגל וילאפו מרת תהורס . ח"ש ודא איסו דלא כטרו וכו' ששכת הוא כנגד כל התורה כולה ולא
 רצו בשמירת שכת וכלל תהורס : ה"ג ביי"מא שתיחאס . כשעתא רמטו זמנא דערב : כוכבא חד מסער' דלפון . ככת' כדורו ס'מ של אש מתלקת : שבעין כוכבין .
 כ"ב שבעין שריס : סדרניירו דאלף עורין . כ"ב הוינו נוגס ועיון ענין אלף עורין כפרשת בראשית שסס כנר אל' שד' במילואו : גוונין אחרנין דלנו מניס . כ"ב אלו
 סגוויין דנוס : ורהווא תוורא עאל לנו . פי' זה המדורא מושך אותו אליו וטווח ענין אלף עורין כפרשת בראשית שסס כנר אל' שד' במילואו : גוונין אחרנין דלנו מניס . כ"ב אלו
 וקדיב לגבי סתיא נקודה . כ"ב יסוד דנוקבא : חמא להאי חיוו . פי' לטערא אחרא : בתיקונא דלא קיימא וכו' . פי' בתיקון שאין לו קיוס עד דשלטו סתוא כוכבא
 סונו ס'מ של אש מתלקת וכלוליס עמו שבעיס שריס ואיו הקליפות ז' לקס קיוס : אב"ל רוח סערה דא איסו סתוא כוכבא . עכשיו מפרש פסוק והנס רוח סערה כולו
 על ס'מ של אש מתלקת סתוא כוכבא סוכר . ולא כמבאר נמקוס אחר שפסקו מדבר על ארבעס קליפות . והכל אמת כי ע' פניס לתורס : ס'ן סתוא סטרא קא
 ארתיין . פי' מסביו סגבורת סקראיס לפון ח"ש סוספיתא דהסבא : דקיימא כחורבא כ"ב נחבאר כפרשת תלום כי שם שלותס : שר"י כנו נקודת דשוכא . כ"ב ח'
 כעת שלותו על שריס עכ"ל ואיירי כשעתא דחבו ישראל כמ' כדמפרש כד שדאן ושראל כנוס לון מה שאין כן כפרשת כי תשא כלויי סכת לא סקסולס ותדן
 וז' ש' וכל' מלין דישוכא בר ארעא דשראל דסוינו כשעשויס רש"מ כדמפרש כד שדאן ושראל כנוס לון מה שאין כן כפרשת כי תשא כלויי סכת לא סקסולס ותדן
 וס'ג' שלטו וכו' : ד"א איסו עננא דשוכא . פי' כוכבא סוכר סוא ענין חשין : (הרמ"ז) אבאי כנוס לון מה שאין כן כפרשת כי תשא כלויי סכת לא סקסולס ותדן
 וכו' : וד"א איסו דלא כטרו . ירלס כענין סמן כמו שגאמר ילאו מן טעס ללקוט שסס סע"ר . אכל לא פקרו כפומכו . סאמנס כיון דשמעו כויני וכוין כני ושראל אמרו
 ואכן וכו' אין לנו חלק בשבת סתוא סוד ככסת ושראל מיד ויקהל העם וכו' . וידוע שאסרן קררז שוכבא דמטרוניתא : סג'יאיין אכתייוסו . סכוונס כמו סבא כפרשת
 פתחם שכל סמתיס כעגל סו מער' מכני כנות שמעון שגשאו לער' : ד"א סוא דכתיב ששת ימים וכו' . פי' סתוא סלשון שכת כמסר' להם שכת כפרשת כי תשא וטענין
 שגוקר מלות שכת שגלכו סו מער' מכויר סוא סתוא סלשון שכת סתוא סלשון שכת סתוא סלשון שכת סתוא סלשון שכת סתוא סלשון שכת סתוא סלשון שכת סתוא סלשון שכת
 ד"א דרוין . תואר זה עלמני לסוד שכת סודו קדש סתוא אבא סתוא סלשון שכת סתוא סלשון שכת סתוא סלשון שכת סתוא סלשון שכת סתוא סלשון שכת סתוא סלשון שכת
 תתאס סוא סמ' והוא סרוא דלוקימות חכרויא וידוע כוינס : אב"ל רוא . סוא סודו שר"ל אחר' וסוא ערוין אינו גלוי לכולם רק לחכמי עליונין : ביי"מא שתיחאס וכו' .
 איתא כס"ס שקליפת כוינס וידעת ששכת סעולמות מתעלס ומקכלוס שפע מן סקדוס . ולכן סוא רולס לסתעלות גס סוא ולקבל ממנו . וסנת יוס שזי סודו כסוד
 ולכן

דמיתו, כניש משה לבני ישראל בלחודייהו, ויהב לון שבת כמלקדמין, הדא הוא דכתיב ששת ימים תעשה מלאכה וגו'.

קנח) לא תבערו אש בכל מושבותיכם, הכא אית רזא דרזין, לאינן דידיעי חכמתא עלאה, רזא דשבת הא אוקמוה חברייא. אבל רזא דא, אתמסר לחכימי עלינן, דהא שבת רזא עלאה הוא.

קנט) ת"ח בשעתא דיומא שתיתאה מטא זמנא דערב, כדין, ככבא חד מסטרא דצפון נהיר, ועמיה שבעין ככבין אחרנין, וההוא ככבא בטש באינן ככבין אחרנין, ואתכלילו כלהו בההוא ככבא, ואתעביד חד כללא דשבעין. וההוא ככבא אתפשט, ואתעביד כמדורא חדא, להיטא בכל סטרין. כדין אתפשט ההוא מדורא סחרנייהו דאלף טורין, וקיימא כחד חוטא דסחרא.

קס) והאי מדורא דאשא, משיך לגביה גוונין אחרנין ו דלגו מניה. גוון קדמאה ירוקא. כיון דקיימא האי גוונא, סלקא ההוא מדורא דאשא, ודליג לעילא

חלופי גרסאות

ד ביומא שתיתאה בשעתא דמטי. ה מוסיף דערב שבת. ו לגו.

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

הקליפות, ועמו ע' ככבים אחרים, שהם הע' שרים הנמשכים מהארת השמאל, ואין בהם מדת הדין הקשה דרוח סערה, אלא, וההוא ככבא בטש באינן ככבין אחרנין, דהיינו שהזדווג עמהם, ואתכלילו כלהו בההוא ככבא, שמדת הדין הקשה שבכוכב נתפשט בכלום, ואתעביד חד וכו' ואתעביד כמדורא חדא להיטא מכל סטרין, שבחיבור עם ע' ככבים נעשה למדורת אש, שהוא דין קשה, הלוהט ושורף לכל הצדדים. כי דינן אלו קשים וחזקים מאד, ואין מי שיעמוד בפניהם, ואין לו תקון אלא גניזה. כמ"ש לפנינו (באות קע"ב).

וג' ספירות נה"י מכונים הרים, (כנ"ל משפטים אות רצ"א) וכשממשיכים חכמה הם בסוד אלף הרים, כי אלף היא כינוי לחכמה בסו"ה ואאלפך חכמה. ח"ש כדין אתפשט ההוא מדורא סחרנייהו דאלף טורין, וקיימא כחד חוטא דסחרא, דהיינו שנתפשט מסביב לנה"י, כדי לינק מהם.

קס) והאי מדורא דאשא וכו': ומדורת אש הזו, מושך אצלו גוונים אחרים, מן נה"י כנ"ל, שהם בפנימיות ממנו מן הגוון שלו, גוון א' הוא ירוק, שהוא הארת קו אמצעי. כיון שכבר עומד גוון הזה, עולה מדורת האש ומדלג

מאמר מדורא דאשא שבערב שבת קנח) לא תבערו אש בכל וגו': כאן יש סודי סודות לאלו שיודעים חכמה עליונה. סוד השבת כבר העמידו החברים. אבל סוד זה נמסר לחכמים העליונים, כי שבת סוד עליון הוא.

קנט) ת"ח בשעתא דיומא וכו': בוא וראה, בשעה שהגיע יום הששי לעת ערב, אז כוכב אחד מצד צפון מאיר, ועמו ע' כוכבים אחרים, וכוכב ההוא מכה באלו ע' כוכבים האחרים ונכללו כולם בכוכב ההוא ונעשו בו כל השבעים אחד, וכוכב ההוא נתפשט ונעשה מדורה אחת לזהטת מכל הצדדים. אז נתפשט מדורה ההיא סביב אלף הרים, ועומדת עליהם, כמו חוט אחד המקיף אותם.

פירושו. ששת ימים ה"ס חג"ת נה"י, ויום הששי הוא יסוד. ולעת ערב, היינו בסיום היסוד, שהערלה, שה"ס ג' קליפות כמ"ש לפנינו, מתגברת בשליטתה להפריד הזווג במלכות, שה"ס השבת. וז"ש, בשעתא דיומא שתיתאה, שהוא יסוד, מטא זמנא דערב, דהיינו בסיומו. כדין ככבא חד מסטרא דצפון נהיר, שככב הזה הוא הקליפה רוח סערה, כמ"ש הזהר לפנינו, שיש בו דינים קשים ממסך דמלכות דמדת הדין, ומתגבר להאיר מצד צפון, דהיינו מקו שמאל, להמשיך משם החכמה מלמעלה למטה, כדרך כל (דפו"י דף ר"ג ע"א)

על ההוא גוון ירוקא, ועאל לגו מניה, ושדי לההוא גוון ירוקא לבר, וקיימא ירוקא לבר, וההוא מדורא דאשא דככבא כלילא לגו.
 קסא) לבתר, אמשיך אבתריה גוון אחרא ז תניינא חוורא, וההוא חוורא עאל לגו, כיון דקיימא האי גוון, סלקא ההוא מדורא דאשא דההוא ככבא, ושדי לההוא חוורא לבר, ועאל איהו לגו. וכן כל אינון גוונין, עד דשדי לון לבר, ועייל איהו לגו, וקריב לגבי ההיא נקודה טמירא, למיטל נהורא.
 קסב) פתח ואמר, צ וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו'. יחזקאל חמא להאי חיוז, בתקונא דלא קיימא, בר בשעתא דשליט ההוא ככבא כדקאמרן, אבל האי קרא אוקמוה. והנה רוח סערה, אוקמוה, דהוה אתי למכבש כל עלמא, לקמיה דנבוכדנצר חייבא. אבל רוח סערה דא, איהו ההוא ככבא דקאמרן, דבלע שבעין ככבין אחרנין, ודא איהו רוח סערה ה דחמא אליהו, ה מפרק הרים ומשבר סלעים, ודא דקיימא תדיר קדם כלא, למיטר ההוא דלגו, כקליפה למוחא.
 קסג) ואמאי אקרי סערה. דסעיר כלא, עילא ותתא. באה מן הצפון, דהא מן ההוא סטרא קא אתיא, וסימנך, ה מצפון תפתח הרעה, דהא כמה סטרין אחרנין אתאחדן בההוא רוח סערה, ובג"כ נפקא מן הצפון.

חלופי גרסאות

ז ל"ג תניינא. ח דאליהו חמא.

מסורת הזהר

צ (יחזקאל א) יתרו עט צ"ד. ק (מ"א יט) ב"א לא צ"א. ה (ירמיה א) ויצא מב צ"ב.

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

יחזקאל ראה מראה ההוא, בתקון שאינו עומד אלא בשעה שכוּכב ההוא שולט. כמו שאמרנו. כי אינו שולט תמיד, כי נגזו (כמ"ש) באות קע"ב) אבל מקרא הנה העמידוהו, והנה רוח סערה, העמידו, שרות הזה בא לכבוש כל העולם לפני נבוכדנצר. אבל רוח סערה, זה הוא כוכב ההוא שאמרנו, שבלע ע' כוכבים אחרים. וזה הוא רוח סערה שראה אליהו, שנאמר עליו, מפרק הרים ומשבר סלעים, כי אין כח שיעמוד לפניו (כנ"ל באות קנ"ח) וזהו העומד תמיד לפני כל הקליפות מבחוץ, כדי לשמור אותם שמבפנים הימנו כקליפה השומרת המוח. פירושו. אע"פ שנגזו, נמצא כחו תמיד מחוץ כל הדינים, כדי לשמרם. והוא מטעם היותו שורש כל הדינים. ואם הוא היה מתבטל היו מתבטלים עמו כל הדינים.

קסג) ואמאי אקרי סערה וכו': ולמה נקרא סערה, משום שסוער הכל למעלה ולמטה, ואין מי שיעמוד לפניו. באה מן הצפון, כי מצד הזה הוא בא. וסימנך, מצפון תפתח הרעה. כלומר הוא עצמו היא בחינת דינים קשים של המטך דמלכות דמדת הדין, אבל

ומדלג למעלה על גוון הירוק הזה ונכנס לפנים ממנו, ומשליך את גוון הירוק לחוץ. ועומד גוון הירוק לחוץ, ומדורת האש של הכוכב הכלול מע' כוכבים עומד בפנים. כלומר שביטל הארת קו אמצעי ודחה אותה ושלט במקומה. שהוא מטעם, שבכל מקום שמתדבקים הדינים דמדת הדין הקשה, תיכף מסתלקים משם האורות. (כנ"ל ויצא י"ג ד"ה סתרא).

קסא) לבתר אמשיך אבתריה וכו': אח"כ המשך אחריו גוון אחר שני לבן, שהוא הארה מקו ימין. ולבן הזה האיר בפנימיות. כיון שכבר עמד הגוון ההוא עלה מדורת אש הוה של הכוכב, והשליך את גוון הלבן לחוץ, והוא נכנס בפנימיות, וכן כל שאר הגוונין, השליך אותם לחוץ והוא נכנס בפנים וקרב אל נקודה הנסתרת, שהיט עטרת יסוד, לקבל אור. כי אם היה קרב, היה האור מסתלק מן היסוד, מטעם הנ"ל שבדבור הסמוך, והוא היה מקבל, כנ"ל בגוונים. אמנם נעשה תקון שלא יוכל לקרב כנ"ל.

קסב) פתח ואמר וארא וגו': פו"א. וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו'. (דפו"י דף ר"ג ע"א)

קסד) ענן, בגין דאיהי ט] סוספיתא דדהבא. ומסטרא דצפון כ אתאחדא דא. והאי איהי נקודה אמצעיתא, דקיימא בחורבא. ובגין דידע למפתי, שליט בגו נקודה דישובא, וכל מלין דישובא. בר ארעא דישראל, כד שראן ישראל בגוה, ז איהו ט לא שלטא עלייהו, ולבתר דחבו ישראל ז שלטא על ארעא קדישא, בגין דכתיב ט) השיב אחור ימינו מפני אויב.

קסה) ענן גדול דא, איהו עננא דחשוכא, דאחשיך כל עלמא. תא חזי, מה בין עננא לעננא. ההוא עננא * דכתיב ט) וענן יי עליהם יומם. ר) ועננך עומד עליהם. האי איהו עננא דנהיר וזהיר, וכל נהורין אתחזון גו ההוא עננא. אבל עננא דא, עננא חשוך, דלא נהיר כלל, אבל מנע כל נהורין, דלא יכלין לאתחזאה קמיה.

קסו) גדול, אמאי אקרי גדול, והא זעיר איהו. אלא גדול איהו, כיון

חלופי גרסאות

מסורת הוהר

ט) (איכה ב) ויצא קמ צ"ב. ת) (במדבר יוד) חלק ג רג : א) (שם יד) חלק ג' קג : קל. קלו. ט ל"ג ענן. י ל"ג בגין. כ אתאחדת. ז איהי. ט ל"ג לא. נ מוסיף לא שלטא. ט ל"ג ענן. דרך אמת ט] זוהם הזהב והוא מותרות הדין הנשפע מהגבורה שהוא בצפון (ומסיגי הדינים הקשים נעשו קליפות. הרשב"י).

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

פוספיתא דדהבא, דהיינו פסולת הזהב, והיא התוכא דיליה. הרי שענן גדול, שהיא פסולת הזהב היא מעצם קו השמאל ממש. עשה. אבל רוח סערה היא מבחינת דיגין דנוקבא, דהיינו ממסך דמלכות, אלא שבא מן הצפון. כנ"ל. והיא נקראת נקודה דחורבא, כנ"ל תצוה אות צ"ז) ויש, ובגין דידע למפתי, שפיתה את חוה להמשיך ממעלה למטה, שזה היה חטא עצה"ד. משום זה, שליט בגו נקודה דישובא, שנאחו בהמלכות, שה"ס נקודת הישוב. וכן על ארץ ישראל אחר החורבן. כי היא שולטת בכל מקומות החורבן. (כנ"ל תצוה אות צ"ח).

קסה) ענן גדול דא וכו' : שואל, למה נקרא ענן גדול. ומשיב, שהוא ענן של חושך, שהחשיך כל העולם. בוא וראה, מה בין ענן לענן. ענן ההוא, שכתוב, וענן ה' עליהם יומם. ועננך עומד עליהם, זה הוא ענן המאיר ומזהיר וכל האורות נראים בו בתוך ענן ההוא. אבל ענן זה דקליפות, הוא ענן חושך שאינו מאיר כלום. אבל מונע כל האורות, שאינם יכולים להראות מפניו.

קסו) גדול, אמאי אקרי וכו' : שואל, הוא נקרא גדול, ואם הוא חושך, למה נקרא גדול, והרי קטן הוא. ומשיב, אלא הוא גדול, משום

אבל הוא בא מן הצפון, דהיינו למשוך חכמה מקו שמאל כדרך כל הקליפות. כי כמה בחינות אחרות חוץ מצפון, נאחזים ברוח סערה ההוא. וע"כ אוה"כ עליהם. יוצא מן הצפון. כלומר, שקבל גם דינים דצפון.

קסד) ענן, בגין דאיהי וכו' : ענן, דהיינו קליפה השניה שביחזקאל הנקראת ענן גדול. היא נקראת ענן משום שהוא פסולת הזהב. וזו נאחזת בצד צפון. דהיינו בקו שמאל, וזו היא נקודה האמצעית העומדת במקומות החרבים. ומשום שידע לפתות את חוה. הוא שולט בנקודה האמצעית של הישוב ובכל דברי הישוב. חוץ מארץ ישראל. בזמן שישראל שרו בתוכה לא שלטא עליה, ולאח"כ שחטאו ישראל, שלטא גם על ארץ הקדושה. משום שכתוב השיב אחור ימינו מפני אויב.

פירוש, הקליפה הנקראת ענן, היא בחינת פסולת הזהב, דהיינו מקו שמאל ממש. כמו שהזהר עצמו מפרש (בפקודי רכ"ד ע"ב, ד"י) וזה לשונו, וכר איהו בארמותא, שהארת החכמה מקו שמאל המכונה זהב, מאיר ממטה למעלה. כדין איהו דהב טב, וכל ההוא דלתתא, דהיינו כמו שאומר מקודם לכן, שמתפשטא לתתא, דהיינו שהארת החכמה נמשכת ממעלה למטה, או הוא נעשה (דפ"י דף ר"ג ע"א *) דף ר"ג ע"ב)

דשליט. ד"א גדול, ההוא חשוכא גדול, כיון דכסי כל נהורין ולא אתחזון קמיה, ו ואיהו פ גדול על כל עובדין דעלמא.

קסז) ואש מתלקחת, ז דהא אשא דדינא קשיא, לא אעדי מניה לעלמין. ונגה לו סביב, אע"ג דכל האי קיימא ביה, נגה לו סביב. מהכא אוליפנא, דאף על גב דלית סטרא ק דא, אלא סטרא דמסאבו, נגה לו סביב, ולא אצטריך ליה לבר נש, לדחייא ליה לבר. מ"ט. בגין דנגה לו סביב, סטרא דקדושה ר דמהימנותא אית ליה, ולא אצטריך לאנהגא ביה קלנא. וע"ד אצטריך למיהב ליה חולקא, בסטרא דקדושה דמהימנותא.

קסח) רב המנונא סבא, הכי אמר, וכי נגה לו סביב, ואצטריך לאנהגא ביה קלנא, האי נגה ט לו, לגו איהו, ולא קיימא לבר. ובגין דקיימא ההוא נגה נ לו מגו, כתיב ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. מתוכה דמאן. מתוכה דההוא נגה. כעין החשמל : חש, מל, הא א אוקמוה, חיוון דאשא ממללא.

חלופי גרסאות

פ איהו. פ שליט ; גדול ושליט. ז דא. ק ל"ג דא. ר ל"ג דמהימנותא. ט ל"ג לו ת לנו א אוקימנא.

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

ללמד שהיא קרובה לקדושה, כי היא נמשכת מן המוקש שמשמים על פני התנין, כדי שלא יקטרג בזנב שלו כמבואר לעיל (פרשת וארא אות ק"ט ואות ק"י בהסולם עש"ה). ונמצא שהוא משמש לקדושה, וז"ש הכתוב, ונגה לו סביב. וע"כ אין צריך לנהוג בקליפה זו בזיון, אלא לתת לו חלק בקדושה, דהיינו שמניחים אותה להתאחו בבניה, אע"פ שבבינה עצמה אין דיגין כלל. אלא שהוא מחמת המלכות שעלתה שמה. כי זה בחינת מוקש לקליפות, כמו שמבואר שם בארוכה.

קסח) רב המנונא סבא וכ"ו : רה"ט, אמר כך. שהכתוב נאמר בדרך תמיהא, וכי נגה לו סביב. ע"כ צריך לנהוג בו בזיון, כי נגה לו, הוה, היא בפנים ואינו עומד מחוץ ומסביב לאש מתלקחת. ומשום שנגה לו, הוה, הוא בפנים. כתוב, ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. מתוכה, של מי. מתוכה של נגה ההוא. כעין החשמל, היינו אותיות חש מל, וכבר העמידו, חיות אש ממללות.

פירוש. רב המנונא סבא חולק, ואומר, שצריכים לנהוג בזיון בקליפה אש מתלקחת, אע"פ שמשמשות לקדושה, כי הקדושה אינה מחוץ לקליפה, כלומר שאין הקדושה מתגלה אלא אחר שנתבטלה הקליפה ונדחית, שזה נחשב שהקדושה היא בפנימיות הקליפה והקליפה

משום ששולט. כלומר, שהוא גדול בשליטה, להיותו נמשך מן החכמה שבקו שמאל, כי הוא סוספיתא דדהבא כנ"ל. דבר אחר, הוא נקרא גדול משום שהחושך שבו הוא גדול, כיון שמכסה כל האורות ואינם נראים לפניו. והוא גדול, מכל הדברים הנעשים בעולם.

קסז) ואש מתלקחת וכ"ו : היינו שהאש דדין קשה אינה עוזבת אותו לעולם. כלומר, הקליפה עצמה אינה אש, דהיינו שאינה דין קשה, אלא שהאש עלתה מלמטה מרוח סערה והתלקחה בה ואינה עוזבת אותה לעולם. ונגה לו סביב. משמענו, אע"פ שכל זה נמצא בה, בקליפה דאש מתלקחת, מ"מ, נוגה לו סביב. מכאן למדנו, שאע"פ שאין צד הזה אלא צד הטומאה, נגה לו סביב, שיש נגה והארת הקדושה מסביב, וע"כ אין האדם צריך לדחותו לחוץ. מהו הטעם. משום שנגה לו סביב, דהיינו שיש לו צד קדושה של האמונה, ואין צריך לנהוג בו בזיון, וע"כ צריך לתת לו חלק בצד הקדושה של האמונה.

פירוש. כי ג' קליפות אלו הם נגד הדינים שבמלכות ובז"א ובבינה. כי הרוח סערה נגד הדין קשה שבמלכות. והענן גדול, נגד הדין קשה שבגבורה דז"א. ואש מתלקחת, נגד הדינים שבבינה שהמלכות עלתה בה. ועל קליפה ג' הוה אומר הכתוב, ונגה לו סביב. (דפו"י דף ר"ג ע"ב)

קסט) אבל מבוצינא קדישא שמענא עלה רזא דרזין. כד ערלה שרי על קיימא קדישא לסאבא מקדשא, כדין ההוא מקדשא, ב אתעכב מלגלאה רזא דאת קיימא, מגו ערלה. וכד האי נגה עאל לגו, ואפריש בין ערלה, ובין מקדשא, כדין אקרי חשמל חש ואתגליא. מל, מהו מל. כד"א ב מל יהושע. רזא דאת קיימא, ג אתעכב מלאתגלאה מגו ערלה.

קע) ואית רזא אחרא, דהא נהורא דיליה, אתחזי ולא אתחזי, וכד אתגליא חשמל אתעבר נהוריה. אבל רזא קדמאה, איהו ברזא דקרא כדקא יאות, וכלא שפיר איהו, ויאות הוא.

קעא) בהאי נגה, מפתו לאתתא, לנטלא נהורא. וע"ד כתיב, א וחלק משמן חכה, ד שוי ההוא נהורא לקבליה דברית. ובגיני כך ה מפתו ו ליה, ונטלא ז נהוריה. ודא איהו פתויא דמפתו לאתתא, דכתיב ז נפת תטפנה שפתי זרה וגו'.

חלופי גרסאות

ב (יהושע ה) תקוני זר ת"ו כא. ג (משלי ה) לעיל ב מתעכב. ג מוסיף דלא אתעכב. ד שרי. ה ממיסת. ו לה. ז נהורה. ז (שם) שם.

מסורת הזר

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

ומפריד כל הקליפות, והן בורחות, כמו שהחשך בורח מפני האור. ואז מתגלים החסדים המגולים מן היסוד. שה"ס קו האמצעי. ונקרא האור חשמל, מחמת שחש להגלות בשעה שכל את הערלה.

קע) ואית רזא אחרא וכו': ויש סוד אחר, כי האור שלו של הקליפות, היו נראים ואינם נראים, כלומר שעוד היתה בהם נהירו דקיץ, שהיתה נראית פעם, וכאשר נתגלה החשמל, נעבר אור שלהם לגמרי, אבל סוד הראשון שאמרנו הוא נמצא בסוד הכתוב כראוי. וסוד הזה אינו מתישב בכתוב. והכל יפה הוא ונכון הוא, ששניהם אמתים.

קעא) בהאי נגה מפתו לאתתא וכו': בנגה הזה, פיתה הנחש את האשה, חוה, לקחת אור. וע"כ כתוב, וחלק משמן חכה, כי שם אור הזה כנגד הברית, ומשום זה פיתה אותה ולקחה אורו. וזהו הפיתוי שפיתה את האשה, שכתוב, נפת תטפנה שפתי זרה וגו'.

פירוש. כי לעיל (אות קס"ד) אומר אשר הקליפה דענן גדול, פיתה את חוה לעץ הדעת, שאומר, בנין דייע למפתי שליט בנו נקודה דישובא. וכאן אומר, בהאי נגה מפתו לאתתא, אמנם אין הפירוש, שנגה פיתה אותה, אלא הקליפה דענן גדול, שהוא הנחש, הוא שפתה אותה, כמו שאומר לעיל, אלא כאן מפרש, באיזה אור, וכיצד, פיתה אותה

והקליפה שומרת ומסבבה בחוק. ע"כ אומר רב המנונא שצריכים להנהיג בה בזיון ולדחותה כדי שתתגלה הקדושה.

ומ"ש, מתוכה דההוא נגה, הוא חולק על ר' יוסי לעיל, (יתרו אות שי"א) שאומר שהחשמל הוא מתוך האש מתלקחת. ע"ש. ומ"ש חיון דאשא ממללא, היינו שנמשך הארתם מזווג קול ודבור, שהם זרין.

קסט) אבל מבוצינא קדישא וכו': אבל ממאור הקדוש, שמענו עליה סודי סודות, כשהערלה שורה על ברית הקדוש, לטמא את המקדש, דהיינו העטרה שה"ס המלכות, אז מקדש ההוא מתעכב מלגלות סוד אות ברית, דהיינו אורות חסדים המגולים בהארת חכמה, מתוך הערלה, וכשנגה הזה נכנס בפנים, ומפריד בין הערלה ובין המקדש, אז נקרא חשמל, שפירושו חש ונתגלה. שואל, הרי כתוב גם מל בחשמל, מהו מל. ומשיב, הוא כמש"א מל יהושע, ורומז על סוד אות הברית, שנתעכב מלגלות אורותיו מהמת הערלה, ועתה כיון שכבר מל נתגלה, ויהיה פירוש, חש לגלות משום שכבר מל הערלה.

פירוש. הערלה, כוללת ג' קליפות הנ"ל רוח סערה, ענן גדול, אש מתלקחת, וכשהיא קרובה ליסוד, ורוצה לינק משם, אז כל האורות נסתמים. ונגה, ה"ס הארת חכמה, כשהוא נכנס לפנים אל היסוד הוא מבוטל (דפו"י דף ר"ג ע"ב)

קעב) ת"ח, ביומא שתיתאה כד מטא זמנא דערב, דליג ח לגו, ההוא
 ס מדורה דאשא, וסלקא לעילא לאעלא גו גוונין. כדין מתקנין ישראל לתתא,
 ומסדרין סעודתין, ומתקנין פתורין, כל חד וחד פתוריה. כדין חד שלהובא נפיק
 ובטש בההוא. מדורה, כיון דבטש ביה, מתגלגלן כ ההוא שלהובא, וההוא
 ז מדורה ועאלין בנוקבא דתהומא רבא, ואתמרן ס ויתבת תמן.

קעג) וההוא שלהובא איהו מסטרא ז דימינא, ובגין דהוא מסטרא דימינא,
 אעבר לההוא ס מדורה, ואעיל ליה לנוקבא דתהומא רבא, ויתיב תמן עד דנפיק
 שבתא. כיון דנפק שבתא, אצטריך להו לעמא דישראל לברכא על אשא, ונפקא
 ההוא שלהובא, בברכתא דלתתא, ושליט על ההוא ע מדורה כל ההוא ליליא,
 ואתכפיא ההוא פ מדורה.

חלופי גרסאות

ח ל"ג לגו ; מגו. ס מדורא ; נהורא ; נהורא מדורא. י מדורא. כ כההוא. ל מדורא. ט ל"ג ויתבת ; ויתבת.
 נ זכלא. ס מדורא. ע מדורא. פ מדורא.

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

ועורכים שלחנות כל אחד ואחד שלחנו, אז
 יוצא שלהבת אחת, שהיא מבחינת הדינים
 דמלכות הממותקת בבניה, זמכה במדורת אש
 ההיא, כלומר שמתחבר עמו, כיון שהכה בו
 ונתחברו, מתגלגלים יחד שלהבת ההיא ומדורה
 ההיא ונכנסים בנקב תהום הגדול, ונסתרים
 ויושבים שם.

פירוש. אחר ששלהבת מצד מלכות
 הממותקת בבניה הכה ונתחברה עם מדורת
 האש, שהוא רוח סערה ממסך דמלכות דמדת
 הדין הקשה, אז קבלה המדורה בחינת דינים
 הממותקים בבניה מבחינת השלהבת ודיניה
 עצמה הקשים נבטלו, וע"כ נתגלגלו שניהם
 לתהומא רבא. ששם מקום דינים דבינה. כי
 מקום דינים דמלכות נקראים תהומא זוטא.
 וכיון שנתבטלו דינים הקשים דמדורת אש,
 אז יכלו להתגלות אורות השבת.

קעג) וההוא שלהובא איהו וכו' :
 ושלהבת ההיא, היא מצד ימין, שה"ס נקודת
 החולס, שבה עלתה המלכות לבניה ונמתקה,
 (כנ"ל ב"א ט"ו ד"ה ההיא) ומשום שהיא
 מצד ימין, העביר הדינים של אותה המדורה,
 והכניסה לנקב תהום הגדול. והוא מטעם כי
 הקליפה רוצה להתאחו תמיד במקום יותר
 עליון, וע"כ כיון שניתן מקום לקליפה דמדורת
 אש להתאחו בבניה ע"י חיבורה עם השלהבת,
 תיכף עזבה הדינים שלה של המלכות, ועלתה
 לדינים דשלהבת שהם נאחזים בבניה ונתחברה
 עמה. (כנ"ל וארא אות ק"ט ק"י בהסולם)
 ויושבת

אותה, וז"ש, כהאי נגה מפתוי וכו' שפיתה
 אותה להמשיך ולקחת אור הנגה הזה. וז"ש,
 שוי ההוא נהורא לקבליה דברית, דהיינו
 שהראה לה איך הנגה הזה מאיר על הברית,
 ומפריד ומבריה כל הקליפות (כנ"ל אות קס"ט)
 ומבער כל הרע, להיותו הארת החכמה, ומחמת
 זה היה כחו של הנחש יפה, לפתות אותה
 לקחת אור הזה. אמנם כשהנגה מאיר בסוד
 הברית, הוא מאיר ממטה למעלה, כדרך קו
 האמצעי שהוא הברית, דהיינו יסוד. אבל
 הנחש, שהוא בחינת הקליפה דענן גדול, פיתה
 אותה להמשיך אור נגה הזה ממעלה למטה,
 בדרך הענן גדול (כנ"ל אות קס"ד) ובוה
 הכשילה. וז"ס שאמרו חז"ל שחטא עצה"ד
 היה שסחטה ענבים. דהיינו שהמשיכה הארת
 חכמה ממעלה למטה, כדרך הקליפה דענן
 גדול. וז"ס, שהנגה הציו קדושה וחציו קליפה.
 פירוש אם הוא דבוק בברית קדש, שמאיר
 רק ממטה למעלה, שהוא בחינת החצי דו"ק
 דג"ר, הוא קדושה גדולה. ואם הקליפות
 מתקרבים למשוך ממנו הציו השני שהוא
 ג"ר דג"ר הנמשך ממעלה למטה, אז היא
 קליפה טמאה, דהיינו ממש בחינת ענן גדול.
 קעב) ת"ח ביומא שתיתאה וכו' :
 בוא וראה, ביום הששי שהוא יסוד, כשמגיע
 עת הערב, היינו בסיומו, מדלג מדורת אש
 ההוא, שהוא רוח סערה, לפנים, ועולה למעלה
 לכנוס תוך הגוונין. (כנ"ל אות קנ"ט) אז
 מתתקנים ישראל למטה, ומסדרים סעודות,
 (דפו"י דף ר"ג ע"ב)

קעד) תא חזי, כיון דעאל שבתא, ואתטמר ההוא ז מדורה, כל אשין ק דאשא קשיא אתטמרו ואתכפיין, ואפילו אשא דגיהנם, וחייבין דגיהנם, אית לון נייחא. וכלא תתא ועילא אית להו נייחא. כד נפק שבתא, ומברכין ישראל על נורא, כדין נפקין כל אשין דמתטמרן, כל חד וחד לאתריה. ובגין דלא לאתערא אשא אחרא, כתיב ה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, והא אוקמוה, אשא דמדבחה אמאי.

קעה) אלא כד עאל שבתא, כרוזא קרי בכולהו רקיעין, אתתקנו רתיכין, אתתקנו משריין, לקדמות מאריכון. כדין נפיק חד רוחא מסטרא דדרום, וההוא רוחא אתפרש ז) על כל אינון חילין ומשריין דלסטר י מינא, ואתלבשן ביה, וההוא רוחא אקרי לבושא דיקר דשבתא. כדין פתורי דהאי עלמא, מתתקנן ח) בחד היכלא. זכאה חולקיה דההוא בר נש, דסדורא דפתוריה אתחזי תמן כדקא יאות, וקיימא כלא מתתקנא, בלא כסופא, ת אינש כפום חיליה.

קעו) כד עאל שבתא, אצטריכו אינון עמא קדישא ט) לאסחאה גרמייהו משמושא דחול, מאי טעמא. בגין דבחול, רוחא ז) אחרא אזלא ושטיא ושרא על עמא. ב) וכד בעי בר נש לנפקא מן ההוא רוחא, ולאעלא ברוחא אחרא קדישא עלאה, בעי לאסחאה גרמיה, למשרי עליה ההוא רוחא עלאה קדישא.

חלופי גרסאות

ז מדורא. ק דינא. ר מוסיף שמאלא ימינא. ש וחדו כלא. ת אניש ; איניש. א ל"ג אחרא. ב וכדין.

מסורת הזר

ה) (שמות לה) יתרו קבג צ"ד.

דרך אמת ט) לרחוץ את עצמו.

מהו שבת

הסולם

מאמר

קעה) אלא כד עאל וכו' : אלא כשנכנס השבת, הכרוז קורא בכל הרקיעים. התתקנו המרכבות, התתקנו המחנות, לפני אדוניכם. או יוצא רוח אחד מצד דרום, שהוא אור החסד, ורוח ההוא נפרש על כל אלו הצבאות והמחנות שבצד ימין, ומתלבשים בו. ורוח ההוא נקרא, לבוש יקר של שבת. או השלחנות שבני אדם עורכים בעולם הזה מתתקנים בהיכל אחד. שהוא המלכות, אשרי חלקו של אדם ההוא שעריכת שלחנו נראה שם כראוי. והכל נמצא מתוקן בלי בושח. איש לפי כחו.

קעו) כד עאל שבתא וכו' : כשבא השבת, צריכים עם קדוש לרחוץ עצמם משמוש של חול. מה הטעם. הוא משום שבתול רוח אחר הולך ומשוטט ושורה על העם, וכשאדם רוצה לצאת מרוח ההוא, ולבא ברוח אחר קדוש עליון, הוא צריך לרחוץ עצמו, שישרא עליו רוח עליון הקדוש והוא.

תיח

ויושבת שם בתהום הגדול עד שיוצא השבת. כיון שיוצא השבת, צריכים עם ישראל לברך על האש. וע"י הברכה מלמטה יוצא השלהבת ויוצא ושולט על מדורה ההיא כל לילה ההוא דמוצאי שבת. ומדורה ההיא נכנע, כלומר שכחה נגנז.

קעד) תא חזי כיון וכו' : בוא וראה, כיון שנכנס השבת ומדורה ההיא נסתתרה בתהום הגדול, אז כל האשות דאש קשה נסתתרו ונכנעו, כי המדורה שהיא רוח סערה, היא שורש כל הדינים הקשים (כנ"ל אות קס"א בהסולם) ואפילו האש של גיהנם, ורשעים שבגיהנם יש להם מנוחה, והכל שלמעלה ושלמטה יש להם מנוחה. כשיוצא השבת, וישראל מברכין על האש, אז יוצאות כל האשות שנסתתרו, כל אחת ואחת למקומה. וכדי שלא לעורר אש אחרת מאלו שנסתתרו, כתוב, לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. וכבר העמידוהו למה מותר בשבת אש המזובה. (להלן אות רנ"ח).

(דפ"י דף ר"ג ע"ב *) דף ר"ד ע"א)